

Vestitorul

numelui lui Iehova

“Străjerule, cât mai este din noapte?”

Isaia 21.11

Anul VI. — Octombrie, 1937 — No. 10.

Conținutul:

Ingrijirile lui Iehova (partea I urmare) 167

Ingrijirile lui Iehova (partea II) . . . 174

Apare odată pe lună

Editori:

SOCIETATEA DE BIBLIE
ȘI TRACTATE M. D. I.

Soc. Anonimă

Str. Crișana No. 35 (fost 33) București 2

Voi
îmi
sunteți
marfori-
zice Iehova-
că eu sunt
Dumnezeu.
Isaia 43:12

© WTB&E

VESTITORUL NUMELUI LUI IEHOVA

Revista aceasta este o traducere care apare
în mai multe limbi

Pentru România răspunzător :

VASILE STOICA, București 2, Str. Crișana 35

Permis pentru această revistă :

Ord. Ministerului Regal al Afacerilor Străine No. 603 din
7 Februarie 1933.

Pentru expediere :

Ord. P. T. T. No. 24.250 din 10 Februarie 1933 No. 4 pag. 12

„Și toți fiii tăi vor fi învățați de Iehova, și mare va
fi pacea fiilor tăi”. = *Isaia 54:13* (Versiune engleză)

Sfânta Scriptură învață clar

Că IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat, că el este
din vecinicie în vecinicie, că el este Creatorul cerului și al
pământului și Dătătorul de viață al creaturilor sale. Că
Logosul a fost începutul creațiunii sale și agentul activ al
său la formarea tuturor lucrurilor; că el este acum Domnul
Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer și pe
pământ, și că el este principalul agent executor al lui Iehova.

CA DUMNEZEU a creat pământul pentru om; că el a
creat pe om perfect și pentru a trăi pe pământ unde l-a pus
Că omul a călcat cu voiașă legea lui Dumnezeu și astfel a că-
zut sub sentința de moarte; că din cauza păcatului lui Adam,
toți oamenii s-au născut ca păcătoși și n-au niciun drept la
viață.

CA ISUS a devenit om pentru a putea deveni Răscum-
părătorul omului; că a suferit moartea pentru a procura pre-
țul de răscumpărare pentru om; că Isus a înviat ca creatură
divină din morți, s-a înălțat la cer și că Dumnezeu l-a ridicat
mai presus de orice creatură și de orice nume și l-a investit
cu toată puterea și cu toată autoritatea.

CA ORGANIZAȚIUNEA LUI IEHOVA se numește Sion
și că Isus Cristos este funcționarul principal și Regele că-
ruia îi aparține dreptul de a domni peste lume; că urmașii
unși și credincioși ai lui Cristos sunt copiii Sionului și mem-
brii organizațiunii lui Iehova; că ei sunt martorii săi și că
au datoria și privilegiul să deie mărturie despre supremația
lui Iehova și să proclame hotăririle sale așa cum sunt ex-
primare în Biblie; și că ei trebuie să ducă fructele împără-
ției tuturor acelor care voesc să-i asculte.

CA LUMEA s'a sfârșit; că Domnul Isus Cristos, pe care
l-a așezat Iehova pe tronul său, a expulzat pe Satan din cer
și fundează acum împărăția lui Dumnezeu.

CA REMEDIUL și binecuvântările de cari vor prolifa
popoarele pământului nu vor putea veni decât prin împă-
răția lui Iehova pe care Christos a început să stabilească.

Că lupta mare următoare a Domnului va fi distrugerea or-
ganizațiunii lui Satan și stabilirea dreptății pe pământ; că
toți cei cari în împărăție se vor supune legilor sale vor fi
restatorniciși și vor trăi vecinic pe pământ.

Misiunea sa.

ACEASTA REVISTĂ este editată pentru a ajuta oame-
nilor să cunoască pe Iehova Dumnezeu și hotăririle sale, așa
cum sunt relatate în Biblie. Ea publică instrucțiuni biblice
cari sunt folositoare oamenilor cu credință în Dumnezeu. E
pregătește pentru cetitorii săi un studiu sistematic al Bibliei
și oferă și altă literatură pentru încurajarea acestor studii.
Ea publică între altele articole potrivite pentru instruirea
publicului prin radio.

Ea se ține strict de Biblie ca autoritate pentru expunerile
sale. Ea este absolut liberă și independentă de toate parti-
dele, de toate sectele, de toate instituțiunile în general. Ea
este fără rezervă în serviciul lui Iehova Dumnezeu, în ser-
viciul împărăției sale a cărei Rege este Cristos. Ea n'are un
punct de vedere dogmatic, dimpotrivă; cetitorul este invita-
t să supună conținutul ei la un examen serios la lumina Sfin-
tei Scripturi. Ea nu se amestecă în nici o controversă și co-
loanele sale nu sunt deschise criticilor individuale

Adrese pentru comandă :

România : Str. Crișana 33, București
Cehoslovacia : Tylova ul. 16, Praha-Smichov
Iugoslavia : Dalmatinska ul. 59, Belgrad
Franța : 129, Faubourg Poissonnière, Paris
Belgia : 66, rue de d'Intendant, Bruxelles
Statele-Unite : 117 Adams Street, Brooklyn, N. Y.
Canada : 38-40 Irwin Ave., Toronto, 5, Ont.
Australia : 7 Beresford Rd., Strathfield, N. S. W.

Vă rugăm să vă adresați totdeauna la
Societate.

Prețul abonamentului anual :

România : 120,-
Pentru străinătate : 150,-
Cehoslovacia : Coroana
Franța : Franci francezi 2,-
Belgia : Franci belgieni 24,5
Statele-Unite : Dolari 1,-
BANI SE VOR TRIMITE LA CONTUL CEC No. 2301

INGRIJIRILE LUI IEHOVA

PARTEA I-a urmare

„Fiindcă plata păcatului este moartea : dar darul fără plată al lui Dumnezeu este viața vecinică în Isus Hristos, Domnul nostru“ (Romani 6:25).

8. Isaac a fost încă în viață când a fost născut nepotul său Iosif, și el a mai trăit după aceea douăzeci și nouă de ani. La câțiva ani după nașterea lui Iosif Jacob a primit de la femeia sa iubită Rahela un alt fiu, și nașterea acestui fiu a costat viața Rahelii. Pe când trăgea să moară a dat fiului ei al doilea un nume și i-a pus numele Ben-Oni, adică „fiul durerii mele“. Dar tatăl său Jacob l-a numit pe fiul său Benjamin ceea ce înseamnă „fiul dreptei mele“.

9. Jacob a primit de la cele patru femei suspomenite doisprezece fiii. Fiii pe care i-a născut Lea au fost Ruben, întâiul născut al lui Jacob, și Simeon, Levi, Iuda, Isahar și Zabulon (Geneza 35:23). Fiii lui Jacob pe care i-a născut țitoarea lui Zilpa au fost Gad și Așer (Geneza 35:26). De la țitoarea lui Bilha a primit pe Dan și Neftali; și fiii pe care i-a dăruit femeia lui prea iubită Rahela au fost Iosif și Benjamin (Geneza 35:24, 25). Iosif și Benjamin au fost frați născuți din aceeași părinți, adică din aceeași mamă și din același tată. Ceilalți zece fiii ai lui Jacob au fost frați vitregi ai lui Iosif și ai lui Benjamin. Fiește că între acești doi frați născuți din aceeași părinți a existat o legătură mai strânsă decât între ei și ceilalți zece frați. Jacob a fost cam de 91 de ani când i s'a născut Iosif, și de 108 ani a nașterea lui Benjamin; prin urmare atât Iosif cât și Benjamin au fost fii născuți „la lătrăneță“ (Geneza 37:3). Când Jacob, după o absență foarte lungă în Siria, s'a întors în țara sa de naștere, Dumnezeu i-a trimis pe îngerii săi ca să spună lui Jacob că de acum înainte va fi cunoscut sub numele de Israel: „Numele tău nu va mai fi Iacob ci te va chema Israel (Celce luptă cu Dumnezeu); căci ai luptat cu Dumnezeu și cu oameni, și ai fost biruitor“ (Geneza 32:28).

10. Când Iosif era un tânăr de șaptesprezece ani a fost un ciobanaș și a păscut turma tatălui său. Frații vitregi au păscut turma tatălui lor la Sihem. Jacob, numit acum Israel, a trimis pe fiul său Iosif la Sihem ca să afle cum le merge fraților lui și turmelor și să aducă vești tatălui său Jacob. Dar când a ajuns Iosif la destinațiune a aflat că frații lui au plecat la Delan. Când au văzut venind pe Iosif au făcut imediat o uneltire împotriva lui ca să se scape de el. Frații vitregi l-au urât pentru că tatăl lor l-a iubit mai mult decât pe ei, ceea ce a reieșit clar din aceea cum se purta cu Iosif. Afară de aceasta Iosif a avut două vicuri pe care le-a povestit fraților săi, și aceasta a marit și mai mult invidia și ura lor împotriva lui. El

au adus la îndeplinire conspirațiunea lor, au apucat pe Iosif și l-au aruncat într-o fântână fără apă. Iacob dăruise lui Iosif o haină foarte frumoasă în diferite culori. Ei au luat această haină și au muiat-o în sângele unui țap spre a da de înțeles că Iosif a fost sfâșiat. Apoi au vândut pe Iosif la niște negustori care se duceau în Egipt și au mers cu haina muiată în sânge acasă la tătăl lor și i-au dat de înțeles că Iosif a fost sfâșiat de animale sălbatice. Jacob a fost convins că fiul său Iosif a fost mort. Iosif a fost dus în Egipt și acolo a fost vândut la un funcționar al lui Faraon ca sclav (Geneza 37:1—28). Iosif a servit apoi un timp ca sclav până când a sosit timpul rânduit al lui Dumnezeu spre a-l întrebuința într'un alt chip. El a fost înălțat de Faraon la cea mai înaltă poziție după regele Egiptului și el a devenit cel mai important om din Egipt și a salvat națiunea de la moarte prin foame.

11. Numele „Iosif“ are, după cum arată dărea de seamă, un dublu înțeles. În timpul nașterii sale mama sa Rahela a zis: „Mi-a luat Dumnezeu ocară!“ și i-a pus numele „Iosif“ ceea ce înseamnă „cel ce îndepărtează“, adică cel ce îndepărtează ocară. Și după aceea Rahela a zis: „Domnul să-mi mai adauge un fiu!“ aceasta înseamnă „cel care înmulțește“. Prin această ea a prezis că cel preumbrit prin Iosif va fi justificatorul numelui Tatălui său, va îndepărta ocară numelui său și va deveni cel care înmulțește, prin faptul că va înmulți numărul acelor care și păstrează neprihănirea față de Dumnezeu și preamăresc numele lui.

Actori și roluri

12. În trecutul îndepărtat, cu multe veacuri în urmă, Iehova a pus în scenă în Țara lui Canaan și în Egipt o mare dramă profetică prin care a prezis manifestarea bunătății sale pline de iubire față de neamul omenesc. În această dramă fiecare persoană a jucat rolul ei fără să cunoască însemnarea faptelor sale. Iehova a jucat rolul ei fără să cunoască însemnarea faptelor. Dumnezeu a condus drama, și fiecare parte a ei are o însemnare adâncă. Actorii și rolurile pe care le-au jucat fiecare din ei precum și însemnarea lor simbolică pot fi înțelese acum deoarece a sosit timpul rânduit al lui Dumnezeu să le descopere acelor care i-au bese și-l servesc. Descoperirea acestei drame profetice și a altora îmbucură inima omului lui Dumnezeu și-l face capabil să se bucure în cunoștința faptului că tot ce a fost scris mai înainte, a fost scris pentru

invățătura noastră, pentruca, prin răbdarea și prin mângăierea pe care o dau Scripturile, să avem nădejde" (Romani 15:4).

13. În acest timp când întunerecul acopere pământul și negură mare popoarele, când stăpânșle mare străntorare și nedumerire printre oameni, descoperirea acestei drame profetice martorilor lui Iehova și transmiterea din partea lor a acestei drame profetice martorilor lui Iehova și transmiterea din partea lor a acestei cunoștințe celor intristați, va aduce bucurie celor din Sion, și pace și voie bună celor ce aud și care caută dreptatea și smerenia, deoarece prin aceasta li s'a dat asigurarea că Iehova a făcut îngrijiri din belșug pentru orice timp de mizerie pe seama acolora care-l iubesc și-l servesc. Mai întâiu s'a dat un rezumat foarte scurt despre partea introductivă a dramei. Iată acum actorii principali și o scurtă explicație a însemnării rolurilor jucate de ei.

14. *Iacob*, numit mai târziu *Izrael*, reprezintă în această dramă profetică pe Iehova Dumnezeu. Lui i-a zis Iehova: „Toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine și în sămânța ta“; Iehova a zis aceasta și lui *Avraam*, bunicului lui *Iacob* (Geneza 28:14).

15. *Rahela*, femeia lui *Iacob*, pe care a iubit-o cu deosebire și care a fost stearpă mult timp, reprezintă în dramă Sionul, „femeia“ lui Dumnezeu adică organizațiunea lui Iehova care naște pe copiii săi iubiți (Isaia 54:1-7).

16. *Iosif* prea iubitul fiu și întâiul născut al lui *Iacob* care i-a fost născut de femeia sa *Rahela*, reprezintă în această dramă profetică pe *Christos Isus*, pe iubitul fiu al lui Dumnezeu. În timp ce în Egipt și în țările din împrejur a bântuit timp de șapte ani foametea, *Iosif* a format în tip sau în împlinirea în mie „sămânța“ lui *Iacob* în care toate familiile pământului care o ascultă vor fi ținute în viață și binecuvântate (Geneza 41:55-57). *Iosif* a reprezentat prin urmare mai cu seamă pe *Christos Isus*, pe „sămânța lui *Avraam*“ după făgăduință (Galateni 3:8, 16). Biserica lui Dumnezeu, adică ceata de persoane care au fost alese din lume pentru numele lui Iehova și au fost făcute membre ale trupului lui *Christos*, este cuprinsă în partea din dramă jucată de *Iosif*, și aceasta se aplică mai cu seamă rămășiței. Bine înțeles aceștia rămășiței joacă, în timpul împlinirii profetiei, un rol subordonat aceluia care este mai mare ca *Iosif*. Ei au fost făcuți o parte a sămânței făgăduinții fiindcă sunt membri ai trupului lui *Christos* (Galateni 3:29).

17. *Beniamin* împreună cu fratele său adevărat *Iosif*, a jucat în această dramă profetică rolul prin care a fost reprezentată în chip simbolic familia regală a lui Iehova, a cărei fiu conducător este *Christos Isus*. La nașterea lui *Iosif* și după ce *Rahela* i-a pus nume, ea a zis: „Domnul să-mi mai adauge un fiu!“ Prin aceasta ea a rostii cuvinte profetice despre nașterea de mai târziu a lui *Beniamin*; de aceea reprezintă *Iosif*, a jucat în această dramă profetică rolul pe rămășița originală care a susținut cu succes proba care s'a început în anul 1918 când a intrat Domnul în templu și a început să țină judecata, din care probă a ieșit clasa „servului credincios și înțelept“. Acea rămășița originală a fost preumbrită și prin *Mardocheu* și *Naomi*, *Beniamin* a jucat, cu deosebire, rolul

care a reprezentat sau a preumbrăit pe acea parte a rămășiței care a fost suscitată după anul 1922; aceea parte a rămășiței a fost reprezentată și prin *Estera* și *Rut* și a fost făcută de asemenea o parte a servului ales sau a casei regale. Prin urmare *Iosif* și *Beniamin* au reprezentat împreună întreaga casa regală. Mama lor *Rahela* a fost iubită de *Iacob* cu predilecțiune, și ea a născut pe acești doi fii, și prin aceasta a preumbrăit Sionul, organizațiunea universală a lui Dumnezeu și aptitudinea ei de a suscita sau naște familia regală. Întocmai după cum *Iacob* a iubit mai mult pe *Rahela*, așa iubeste și Iehova mai mult pe organizațiunea sa Sion, căci ea naște familia sa regală, și pe odraslele sale regale, împărăția clasei cerești.

18. Până la nașterea lui *Beniamin*, *Iosif* a fost singurul fiu al tatălui său pe care i l-a născut femeia sa iubită *Rahela*, și el a fost tot timpul copilul favorit al tatălui său. În același chip este și *Christos Isus* „singurul Lui Fi“ și Fiul favorit al lui Iehova (Ioan 3:16), „cel întâi născut din toată zidirea“ (Coloseni 1:15), „Fiul Meu prea iubit, în care Imi găsesc plăcerea“ (Matei 3:17). „Iar Eu îl voi face întâiul născut, cel mai înalt dintre împărații pământului“ (Psalmi 89:27). După scopul lui Iehova *Iosif* a fost în mod logic cel ales spre a fi sămânța tipică a lui *Izrael*, *Isa* și *Avraam*, în care să fie binecuvântați toți care primesc binecuvântări (Geneza 28:13, 14). *Christos Isus* este singura „sămânță a lui *Avraam*“ logică și potrivită, în care trebuie să fie binecuvântate toate familiile pământului care vor primi binecuvântări. Această binecuvântare făgăduită s'a început la *Rusalii* în anul 33 după *Christos* și durează până la sfârșitul domniei de o mie de ani a lui *Christos*. Faptul că atât *Iosif* cât și *Beniamin* au fost fii ai bătrâneții lui *Iacob* ilustrează sterilitatea de patru mii de ani a organizațiunii lui Dumnezeu, și anume din Eden până la botezul lui *Christos Isus* în *Jordan* când a fost suscitată și recunoscut ca Fiul prea iubit al lui Iehova în care își găsește plăcerea (Matei 3:17). În acel timp, când *Christos* a fost născut de spirit la *Jordan*, Sionul, adică organizațiunea lui Dumnezeu a putut zice, ca *Rahela*: „Mi-a luat Dumnezeu ocară!“ Atunci a fost născut de organizațiunea universală a lui Iehova *Christos Isus*, marele Justificator al Tatălui, care va îndepărta la timpul său ocară care a căzut pe numele lui Iehova și pe organizațiunea legată de numele său. Așa a reprezentat *Iosif* pe acela care este mai mare ca *Christos Isus*, cel ce îndepărtează ocară. Cei doi fiu *Iosif* și *Beniamin* au preumbrăit pe întreg *Christosul*. Moartea *Rahelii* la nașterea lui *Beniamin*, al doilea fiu, pare a ilustra clar că organizațiunea lui Iehova atunci își termină datoria de a naște pe membrii familiei regale când a născut pe ultimii membri ai rămășiței reprezentați prin *Rut* și *Estera*.

19. *Frații lui Iosif*, adică cei zece frați vitregi, care în partea întâia a dramei profetice au piznuit și au urit pe *Iosif*, reprezintă după cât se pare pe acei oameni din organizațiunile religioase care au piznuit și au tratat rău pe urmașii adevărați ai lui *Christos Isus* deoarece au observat că urmașii adevărați ai lui *Christos Isus* au fost favorizați mai mult de Dumnezeu. În partea din urmă a dramei profetice când cei zece frați vitregi s'au împăcat cu *Iosif* și au cântat

voarea lui, ei reprezintă prin rolul pe care l-au jucat oameni care nu sunt membri ai trupului lui Christos, prin urmare nu sunt născuți de spirit, ei sunt: „amanta cu bunăvoință față de Dumnezeu și Christos Isus; de aceea ei reprezintă pe clasa Ionadab, pe „multimea mare de oameni” sau pe „alte oi” pe care Christos Isus le aduce în turma Tatălui său (Ioan 10:16). Aceștia sunt copiii pământești ai organizației lui Dumnezeu. Sionul, care este organizația lui Dumnezeu, a fost reprezentat sau preumbrit, în ceea ce privește capacitatea sa de a naște pe acești copii pământești, de celelalte trei femei ale lui Iacob, adică de Lea și cele două fiitoare, mamele celor zece frați vitregi ai lui Iosif și Benjamin. Cei care sunt citați aici în mod special sunt actorii principali în dramă. Cei alții care joacă roluri secundare în dramă vor fi examinați cu ocazia corectării amănunțite a textului, și anume atât rolurile pe care le-au jucat și pe cine au reprezentat. Citiți mai întâi darea de seamă biblică despre dramă. Ea se găsește în Geneza, capitolele trei-zeci și șapte până la cincizeci inclusiv.

Drama

20. Explicările de mai sus cu privire la actori și la rolurile pe care le-au jucat, trebuie să pară dogmatice, de aceea este de lipsă o examinare amănunțită a textului pentruca să putem pricepe mai deplin îngrijirile lui Dumnezeu. Când comparăm textul Cuvântului lui Dumnezeu cu faptele vizibile și cunoscute ca adevărate, și găsim că ambele sunt de acord și în armonie deplină, atunci putem fi siguri că am primit înțelegerea despre împlinirea profetiei. Iehova a condus această dramă în timpul de demult și a pus să se facă o dare de seamă despre aceasta spre folosul rămășiței, și noi putem aștepta cu încredere că el va da rămășiței sale o descoperire a ei înainte de Armagedon pentruca speranța acestor credincioși să fie întărită în aceste timpuri primejdioase. Domnul în templu său, care pentru cei de afară este ascuns și prin urmare întunecos, lămurește profesiile sale, luminează mintea celei templului și-i dă învățătură. Din acest motiv zice Isus, cetei templului: „Ce vă spun Eu la întinerce voi să spuneți la lumină; și ce auziți șoptindu-se la ureche, să propovăduiți de pe acoperișul caselor” (Matei 10:27).

21. Din aceasta urmează așa dar că îndatăce rămășița a primit dela Domnul adevărurile care lămuresc profesiile, este îndatorată să meargă ca martorii lui Iehova și să facă cunoscut aceste fapte precum și scripturile care dovedesc împlinirea profetiei celor ce rămânesc și înșetează după dreptate. Aceștia sunt cei întristați care doresc să fie mângâiați și la care membrii rămășiței sunt trimiși ca servii unși ai lui Dumnezeu spre a le aduce mângâiere. Aceștia sunt oamenii de bine, și rămășiței i s'a impus datoria să facă cunoscut îngrijirile lui Dumnezeu tuturor care sunt doritori să-l cunoască și să facă voia sa. Rămășița va face cunoscut Ionadabilor în ascultare față de porunca Domnului ce aude șoptindu-i-se „la ureche”.

22. Noi vom examina acum textele biblice începând cu Geneza 37:1: „Iacob a locuit în țara Canaan, unde locuise cu străin tatăl său”. Iacob întocmi ca bunicul său Avraam „aștepta cetatea organizațiunea împărăției care are temelii tari, al cărei meșter și

ziditor este Dumnezeu” (Exod 11:10). Iosif a locuit cu tatăl său în țara Canaan și a fost fiul cel mai iubit al tatălui său, și întocmai ca străbunii lui a așteptat clădirea împărăției lui Dumnezeu. Antitipul său, Christos Isus, a zis Iudeilor care au fost împotriva lui: „Voi sunteți de jos”, le-a zis El; „Eu sunt de sus: voi sunteți din lumea aceasta, Eu nu sunt din lumea aceasta”. „Împărăția Mea nu este din lumea aceasta” (Ioan 8:23; 18:36). Isus a zis cu privire la ucenicii săi a căror relațiuni cu el s'au asemănat cu cele ale lui Benjamin cu Iosif: „Ei nu sunt din lume, dupăcum Eu nu sunt din lume” (Ioan 17:14). Deoarece Iosif și fratele său Benjamin întocmai ca străbunii lor au așteptat împărăția lui Dumnezeu, toți cei reprezentați de Iosif și Benjamin sunt „străini și călători” în lumea de sub stăpânirea lui Satan, așteptând ceea ce e mai bună și un guvern perfect (1 Petru 2:11).

23. Iehova, conducând drama, a mișcat pe fiecare actor să lucreze conform voinței sale. Izrael, care a reprezentat pe Iehova Dumnezeu, a arătat iubirea sa pentru prea iubitul său fiu „și i-a făcut o haină pestriță” (Geneza 37:3). În felul acesta tatăl său a arătat pe Iosif în mod public ca favoritul său. Haina pe care a dăruit-o tatăl copilului a arătat că el a ocupat o anumită pozițiune sau un anumit loc în inima tatălui său. Iudeii au avut obiceiul de a-și arăta favoarea față de copiii lor prin îmbrăcămintea pe care li-o dăruiau. „Căci aceasta era haina pe care o purtau fetele împăratului, cătă vreme erau fecioare” (2 Samuel 13:18). Haina pestriță a lui Iosif l-a identificat și l-a arătat ca „sămânța tipică a lui Avraam” și l-a făcut cunoscut ca șeful viitor al tuturor semințiilor care se vor trage din Izrael. Această pozițiune înaltă viitoare a lui Iosif a fost confirmată prin visuri pe care i le-a dat Iehova și l-a făcut să le istorisească fraților săi. Primul vis al lui Iosif a fost după cum urmează: În timp ce frații lui au legat pe câmb graul în snopi, snopul lui Iosif s'a ridicat și a stăfuf în picioare iar snopi fraților lui care-l înconjurau s'au aruncat cu fața la pământ înaintea snopului lui Iosif (Geneza 37:6, 7). După aceea Iosif a avut un alt vis pe care de asemenea l-a istorisit fraților lui și a zis:

„Am mai visat un vis! Soarele, luna, și unsprezece stele se aruncau cu fața la pământ înaintea mea” (Geneza 37:9). Povestirea visului a anunțat pe frații lui deoarece ei au înțeles că făgăduința a arătat că Iosif va fi înălțat peste ei, ba chiar și peste tatăl și mama lui, și că toți se vor înclina înaintea lui (Geneza 37:6-10). Gelozia și ura celor zece frați vitregi împotriva lui Iosif a crescut. În această parte a dramei Iehova a prezis înălțarea lui Iosif peste frații lui și a anunțat mai cu seamă că Iehova va înălța pe prea iubitul său fiu, Christos Isus, mai presus de toți și-i va da un nume care este mai presus de orice nume și că înaintea lui se va pleca orice genunchi (Filipeni 2:9-11). Când a fost Isus pe pământ Iehova a manifestat pe față favoarea sa pentru prea iubitul său fiu și prin aceasta a mărturisit limpede că Isus este adevărata sămânță făgăduită de Iehova, ales ca stăpânitorul lumii. Când a fost Isus pe pământ i s'a dat mărturia împărăției, și de aceea și-a început activitatea pe pământ cu predica: „Împărăția cerurilor este aproape”. Isus a declarat că el a vorbit tot timpul ceea ce i-a poruncit Tatăl său să vorbească și astfel a executat scopul Tatălui său.

tălui său. Iehova a întărit declarațiunile iubitului său Fiu prin faptul că a făcut minuni prin el și astfel și-a arătat puterea supranaturală. Chiar și preoții iudei care au susținut că sunt „sământa lui Avraam” și prin urmare frați ai lui Christos Isus, au recunoscut pe Christos ca moștenitor deși l-au urât. Ei au observat că el s'a bucurat de favoarea deosebită a lui Dumnezeu, și aceasta le-a mărit ura. Acei reprezentanți ai religiei s'au asemănat cu frații vitregi ai lui Iosif care l-au urât (Matei 21:38; Ioan 8:39-43). Acei conducători iudei ai religiei au urât pe Isus fără temeii (Ioan 12:25). Întocmai după cum frații lui Iosif l-au urât fără motiv. Tot așa sunt urâți membrii clasei servului credincios de reprezentanții religiei fiindcă servii credincioși sunt devotați în mod credincios numelui lui Iehova Dumnezeu și al lui Christos Isus (Matei 10:25). Cei ce urăsc mai mult pe rămășița Domnului de pe pământ sunt aceiași care susțin a fi urmași ai Domnului Isus.

24. Iosif a fost un ciobănaș credincios care a păzit cinstit turma tatălui său (Geneza 37:2). Prin această a preînțeles pe păstorul cel bun, pe Christos Isus (Ioan 10:11). Frații vitregi ai lui Iosif, fiii lui Iacob, au fost păstori răi și Iosif spunea tatălui său purtarea lor că s'au fapte lor rele. Sinceritatea lui Iosif a înmulțit ura celorlalți împotriva lui. În același chip a fost urât cu atât mai mult Isus când a spus adevărul de reprezentanții religiei din timpul său și de atunci încolo. Iacob a trimis pe iubitul său fiu Iosif dela casa din Hebron la Sihem, care se află la o depărtare de o sută douăzeci de kilometri, spre a întreba de sănătatea fraților lui vitregi și a vedea dacă turmele pe care le-au păscut sunt bine (Geneza 37:12-14).

25. În împlinirea acestei părți a profetiei Christos Isus, Păstorul cel bun, a fost trimis de Iehova pe pământ ca să vadă ce face preotimea iudee care a avut datoria să pască poporul de legământ al lui Dumnezeu și să-l învețe în Cuvântul lui Dumnezeu. Acei conducători ai religiei Iudeilor deveniseră păstori falși care nu s'a îngrijit decât de interesele lor egoiste și au neglijat datorințele lor față de Iehova și de poporul său de legământ. Când a venit Isus pe pământ, el a fost ca Iosif un tânăr și preoții Iudeilor au fost „bătrâni în Izrael”. Isus i-a găsit că sunt neglijiți și neglijează turma tatălui lor, și el a raportat această lui Iehova, Tatăl său. Din cauza credincioșiei sale, cu care a făcut lucrul acesta a atras asupra sa ura de moarte a preoțimii Iudeilor, care a întărit și pe alții să urască și să prigonească pe Isus (Ioan 5:16-18; 8:19-44).

26. Cele două visuri pe care le-a avut Iosif au venit ca o parte a dramei profetice, bine înțeles, de Dumnezeu, și ele au anunțat dinainte înălțarea lui Iosif mai presus de frații lui și celelalte rudeni după trup ale sale. Iosif nu s'a arătat închipuit din pricina acestor făgăduințe și nici nu s'a purtat mândru și arrogant, ci a vorbit în simplitatea sa fratilor lui și le-a istorisit visurile sale. „Frații săi lafară de Benjamin care a fost atunci încă copil au început să-l pismuiască dar tatăl său a ținut minfe lucrurile acestea” (Geneza 37:5-11).

27. Visurile nu numai că au prezis înălțarea lui Iosif, ci afară de aceasta au arătat dinainte că Domnului Isus Christos și că vor descoperi lucrurile cerești, adică

lucrurile invizibile ale Cuvântului lui Dumnezeu cecece a anunțat înălțarea viitoare a lui Christos Isus, a Regelui și Justificatorului lui Iehova, mai presus de toate creaturile ale universului (Matei 3:46). Înălțarea lui Christos Isus a fost prezisă mai departe prin vedenia schimbării la față de pe niunte (Matei 17:1-5). Isus a vorbit ucenicilor săi despre slava și puterea lui viitoare (Matei 16:27, 28). Când Isus a stat înaintea acuzatorilor săi a zis: „De acum încolo veți vedea pe Fiul omului șezând la dreapta puterii lui Dumnezeu, și venind pe norii cerului” (Matei 26:64). Preoțimea iudee a urât pe Isus și a căutat să-l omoare pentru că spus că Iehova este Tatăl lui și că-l iubește (Ioan 8:17-47). Isus urmând în mod credincios poruncile lui Iehova a „mărturisit despre adevăr” privitor la sine însuși și la împărăția lui Dumnezeu, cum este prezis în profetiile Cuvântului lui Dumnezeu. Chiar și stăpânitorul politic Pilat a știut că preoții cei mai de seamă „din pizmă îl dăduseră (pe Isus) în mâna lui” (Marcu 15:10; Matei 27:18). Teate acestea s'au întâmplat în împlinirea acelei părți a dramei profetice în care sunt arătate sentimentele fraților vitregi ai lui Iosif față de el. Acei frați vitregi ai lui Iosif au mânăturmele tatălui lor la Dotan, localitate situată cam la 25 kilometri la nord-vestul Sihemului. Numele Dotan înseamnă „două fântâni”. Iosif a fost însărcinat de tatăl său să-i afle, și de aceea el a căutat mai departe turma tatălui său care s'a aflat atunci sub paza unor păstori răi (Geneza 37:14-17). În același mod a fost și Isus. „Păstorul cel bun”, credincios în ținerea poruncilor Tatălui său și s'a expus de bunăvoie primejdiei și și-a dat viața pentru oi. Și el a mers să caute turma Tatălui său care s'a aflat atunci în paza preoțimii Iudeilor care a susținut că este „sământa lui Avraam”.

28. Acei păstori necredincioși sau frați vitregi ai lui Iosif — afară poate de Ruben și Iuda — „s'au sfătuit să-l omoare”. Chiar și aceia care au fost amestecați în conspirațiune dar care n'au sprijinit părerea ca tânărul să fie omorât, ei au stat numai inactivi și au consimțit ca ceilalți să se poarte într'un astfel de mod rău față de Iosif, încă au fost vinovați de conspirațiunea și de crima săvârșită. Ei au desbrăcat pe Iosif de haina lui frumoasă în mai multe culori și au aruncat după aceea pe fratele lor într'o groapă seacă a unei fântâni, scopul lor fiind să-l omoare mai târziu. După ce au făcut aceasta s'au pus la mâncare și s'au felicitat reciproc că au scăpat de Iosif. În loc să-l omoare au vândut pe Iosif la propunerea lui Iuda „pe douăzeci de sicli de argint” la o ceată, de negustori Madianiți și Ismaeliți care au mers în Egipt. Ei au cugetat că au scăpat de fratele lor care i-a chinuit cu adevărul și că au făcut o afacere bună cu câștigul mult dar pe care l-au rimit dela negustori. Executând mai departe conspirațiunea lor și spre a înșela pe fătălui Izrael au junghiat un șap în locul lui Iosif, au mânăturmele haina lui frumoasă în sângele acestui șap, au adus în Iacob haina pătată de sânge și l-au arătat prin această că iubitul său fiu Iosif a fost omorât de fiare sălbatic (Geneza 37:18-35).

29. Întrucât Iosif n'a fost de douăzeci de ani, a fost vândut cu douăzeci de sicli de argint, care preț a fost răspuns legii (Leviticeul 27:5). În timpul celor douăzeci și doi de ani după vînderea sa, Iosif a fost pentru

Iacob ca și cum ar fi fost mort. Tatăl său n'a știut că a fost vândut în Egipt și că a trăit.

30. Această parte a dramei profetice a fost împlinită prin ceea ce a venit peste Isus. Frații lui Iudei după trup au conspirat să omore pe Isus și au încercat de mai multe ori să aducă la îndeplinire conspirațiunea lor: și în cele din urmă le-a reușit să o execute și să omore pe Domnul Isus (Ioan 5:16—18); 11:53; Matei 27:1). Întocmai după cum s'a purtat Ruben față de Iosif, tot așa și între Iudei au fost unii care n'au fost de acord ca Isus să fie omorât, și între ei era „un sfetnic al Soborului, numit Iosif“ care n'a consimțit la omorirea lui Isus (Luca 23:5—51). Întocmai după cum s'a propus ca Iosif să fie vândut în Egipt, așa a fost vândut și Isus de Iuda pentru treizeci de arginți la preoșimea dușmană. Deoarece Isus a fost de treizeci și trei de ani, și prin urmare a fost un om matur, pretul lui a fost de treizeci de arginți. Acest pret a fost plătit de negustorii de religie pentru sângele vieții sale, și după aceea l-au dat în mâinile călăilor lumii lui Satan, „care, în înțeles duhovnicesc, se cheamă... Egipt, unde a fost hrăstignit și Domnul lor“ (Apocalips 11:8; Matei 26:14—16; 27:3—5). După ce preoții Iudeilor au desbrăcat pe Domnul Isus de domnia lui ca Fiul cel mai iubit al lui Dumnezeu, l-au dat să fie omorât ca un păcătos nelegiuit. Întocmai după cum frații vitregi ai lui Iosif au junghiat un țap și s'au servit de sângele său spre a înșela, așa a provocat și preoșimea Iudeilor moartea Domnului Isus Christos. Frații lui Iosif au încercat să înșele pe tatăl lor și aceasta le-a reușit un timp oarecare. Preoșimea Iudeilor a încercat să facă acelaș lucru. Deși Isus a fost inviat din morți prin puterea lui Iehova și acest fapt s'a făcut cunoscut printre popor, preoșimea iudee a tăgăduit cu vehemență că Isus a trăit din nou și ca a făcut uneltiri cum să poată face pe toți să creadă că el este încă mort (Matei 27:62—65; Luca 23:50—53; Ioan 19:31—42). Iosif a dispărut complet din țara sa de naștere și a fost, după cum a presupus tatăl lui, mort; așa s'a terminat primul act al marelui dramei profetice.

Partea doua

31. Locul acțiunii este mutat acum din țara Canaan în Egipt unde Iosif a fost un sclav sau rob. Cariera lui Iosif în Egipt cere ca aplicarea dramei profetice să fie trecută de la persoana lui Iosif asupra lui Christos Isus și asupra membrilor trupului său, biserica, a cărei Cap și Domn este Christos Isus. Profetia se aplică acum mai cu seamă „picioarelor“ sale numite și „rămășița“, urmașilor săi adevărați care sunt încă pe pământ. La mult timp după vînderea lui Iosif în Egipt a scris unul dintre martorii credincioși ai lui Dumnezeu cu privire la aceasta, și mărturia lui este următoarea: „Iar patriarhii, cari pizmuiuau pe Iosif, l-au vândut, ca să fie dus în Egipt. Dar Dumnezeu a fost cu el, și l-a izbăvit din toate necazurile lui; și l-a dat înțelepciune și trecere înaintea lui Faraon, împăratul Egiptului, care l-a pus dregător peste Egipt și peste toată casa lui“ (Faptele Apostolilor 7:9, 10). Aceasta este o nouă dovadă că drama care a fost condusă de Iehova Dumnezeu a fost o profetie și a fost scrisă de mult timp spre folosul rămășiței care este acum pe pământ pentru că să fie încurajată și

întărită în speranța sa. Confirmând aceasta profetia lui Iehova a scris: „L-a trimis înainte pe un om; Iosif a fost vândut ca rob. L-au strâns picioarele în lanțuri. L-au pus în fiare, până la vremea când s'a întâmplat ce vestise el, și până când l-a încercat Cuvântul Domnului. Atunci împăratul a trimis să-i scoată lanțurile, și stăpânitorul popoarelor l-a izbăvit. L-a pus domn peste casa lui, și dregătorul tutaroz averilor lui, ca să lege după plac pe domnitorii lui, și să învele pe bătrânii lui înțelepciunea“ (Psalm 105:17—22). În felul acesta a fost prezis că membrii picioarelor lui Christos Isus vor fi legați și puși în fiare, și vor fi împiedecați și vor suferi până când va sosi timpul lui Dumnezeu să-i înalte împreună cu Domnul și Capul lor. Bunătatea plină de iubire a lui Iehova se arată în aceasta că el a făcut să fie însemnate chiar și aceste amănunte mici din vechime și acum le descoperă spre folosul credincioșilor săi de pe pământ.

32. După sosirea lui în Egipt, Iosif a fost făcut sclav în casa lui Potifar, căpetenia străjerilor lui Faraon, și aceasta a fost și executorul principal al regelui: „Domnul a fost cu Iosif, așa că toate îi mergeau bine; el locuia în casa stăpânului său, Egipteanul“ (Geneza 39:2). Iosif a fost un rob și în acel timp un om fără nici-o vază în Egipt, însă favoarea lui Dumnezeu a fost tot timpul cu el. În acelaș mod și-au pierdut urmașii credincioși ai lui Christos Isus de pe pământ mai cu seamă rămășița, vaza printre oameni, și au avut parte de un tratament foarte insultător din pricina credincioșiei lor. Et de asemenea au asigurat că Dumnezeu este cu ei, și aceasta le ușurează sarcinile. Potifar a văzut că Iosif a fost un om bun și demn de încredere și el a pus pe sclavul său într-un cost de încredere. Oamenii de lume încă au observat că credincioșii lui Iehova sunt mai vrednici de încredere decât alți oameni, că te poți bizui pe ei mai mult decât pe alții când li se încredințează o datorie specială. Acești urmași credincioși ai Domnului au învățat că orice fac, să facă ca pentru Domnul.

33. Dacă aplicăm acum faptele bine cunoscute și profetia urmașilor credincioși ai lui Christos Isus de pe pământ, observăm cât de bine concordă laolaltă. Această parte a profesiei se aplică, după cât se pare, periodului de timp când Christos Isus a pregătit calea înaintea lui Iehova, înainte de a intra în templu. Din 1878 după Christos, servii credincioși ai lui Iehova sub conducerea lui Christos Isus au fost ocupați într-un serviciu premergător împărăției. Ei au văzut că împărăția s'a apropiat și au mers și au vestit întarțirea lui Christos și împărăția lui Dumnezeu sub domnia lui Christos Isus deși ei n'au înțeles limpede chestiunea în acel timp. După cum Iosif a fost un sclav în casa lui Potifar, așa au fost și urmașii credincioși ai lui Christos Isus de pe pământ în supunere față de oameni deoarece n'au înțeles cine sunt „inaltele stăpâniri“ (Romani 13:1). Ei au crezut că stăpânitorii politici și pămanțului sunt stăpânirile rânduite de Dumnezeu și se de aceea formează inaltele stăpâniri. Ei nu îndepărtă credincioșie tot ce li s'a încredințat și oamenii din lume au văzut că acești creștini adevărați n'au fost mai demni de încredere decât alții. După cum Iosif a fost făcut un serv de încredere din pricina înșelăciunii și de a merita încredere și din cauza credincioșiei lui,

ea a fost pregătită și în decursul timpului când Christos Isus a pregătit calea înaintea lui Iehova o clasă de urmași adevărați ai lui Christos Isus, bărbați și femei, care au îndeplinit în mod credincios și cinstit tot ce li s'a incredințat, și însușirea lor de a merita încredere a fost observată. Această clasă a fost pe pământ când Christos Isus a sfârșit lucrarea pregătirii căii înaintea lui Iehova și s'a arătat în templu spre a ține judecată. Acestei clase îi sunt adresate următoarele cuvinte ale lui Isus: „Ferice de robul acela al acea clasă a servului, pe care stăpânul său, la venirea lui în templu, îl va găsi făcând așa!“ (Matei 24:45, 46). În acel timp „înaltele stăpâniri“ n'au fost o chestiune de controversă și nu s'a examinat atâta. Dar a trebuit să vină timpul când integritatea poporului lui Dumnezeu a trebuit supusă la probă și când a trebuit să știe cine sunt de fapt „înaltele stăpâniri“ și când a trebuit să se devoteze cu totul adevăratelor, înalte, stăpâniri.

34. Iosif a fost fără îndoială un tânăr bine dezvoltat și atrăgător și cu totul de încredere. El a fost tare, drept și viguros. El a găsit favoare în ochii lui Potifar, stăpânul său, și de aceea i-a fost permis să se miște liber în casa lui. Neprihănirea lui a fost pusă acum la probă. Acum a trebuit să se arate dacă va rămâne credincios și statornic lui Dumnezeu sau va ceda. Femeia lui Potifar a servit la aceea să-l încerce. Într-o zi după cum „femeia“ lui Satan, organizațiunea lui, este întrebuințată să pună la o grea încercare pe fiii lui Dumnezeu care sunt acum pe pământ prin aceea li se dă ocazie să-și dovedească neprihănirea. Femeia lui Potifar a încercat să seducă pe tânărul Iosif și să-l facă să intre în relațiuni intime cu ea. El însă i-a rezistat. Ea și-a încercat mai departe arta de a seduce, și când a văzut că nu-i reușese de loc să-l scoată din minți, și când tânărul a fugit de ea când ea i-a aruncat și i-a ruștat haina din spate, ea l-a acuzat în mod fals că a atacat-o și a încercat să o siluiască. Aceasta a fost o grea acuză; și deoarece dovezile de circumstanță au fost împotriva lui Iosif, deși cu totul false Potifar, stăpânul lui, l-a aruncat în temniță „în locul unde erau închiși întemnițatii împăratului“ (Geneza 39:6—20). În această probă Iosif și-a păstrat cu totul neprihănirea.

35. Curvie și adulter, adică preacurvie, sunt simbole ale relațiilor spirituale interzise ale copilului lui Dumnezeu cu „femeia“ sau organizațiunea lui Satan (Iacob 4:4). Servii credincioși ai lui Iehova, care-l servesc sub conducerea lui Christos Isus, au respins adeseori apropierea desfrântă și la-civă al „femeii“ lui Satan, ale organizațiunii sale. Deși au fost de multe ori ademniți, totuși ei s'au ținut „nepătați de lume“, prin faptul c'au refuzat să aibă ceva de a face cu organizațiunea care stăpânește lumea. Ei nu s'au lăsat să fie seduși de femeia lui Satan. Ei au refuzat într-una să se unescă cu organizațiunile religioase și să aibă ceva de-a face cu ele și astfel să săvârșească curvie spirituală. Ei au evitat a'acerile politice stricte ale acestei lumi și au servit mai departe cu statornicie pe Dumnezeu, și pe Christos Isus.

36. Femeia lui Potifar a făcut acuzațiunea falsă împotriva lui Iosif din răzbunare. Din sete de răzbunare, ea aceea femeie adulteră și rea, preoțimea a acuzat în mod fals pe copiii credincioși ai lui Dumne-

zeu de abuzul libertății lor și de crima de atac asupra organizațiunii lumii. Cu bucurie răutăcioasă ei continuă să acuze pe martorii lui Iehova de comunisti. Această acuzațiune falsă a fost făcută cu deosebire în decursul războiului mondial și de atunci se aude tot mereu. Deși clasa „servului credincios“ se ține strict de adevăr, după cum a poruncit Iehova, și se luptă numai pentru adevăr și pentru justificarea numelui lui Iehova, preoțimea, întocmai ca femeia lui Potifar, recurge la minciuni și acuză în mod răutăcios pe poporul lui Dumnezeu de crime și astfel prin cinuiește închiderea lui și restrângerea libertății sale. Preoțimea și aliații ei „vitejii“ Babilonului, au refuzat totdeauna să iasă în public și să lupte; și aceasta se poate spune mai cu seamă astăzi. Preoțimea nefiind în stare să combată adevărul vestit de poporul lui Dumnezeu, recurge la minciuni și trage din ascunzătoare. Femeia lui Potifar a știut că n'a putut aduce o acuzațiune dreaptă împotriva lui Iosif, și că ea numai așa poate lupta împotriva lui dacă trage folos nedrept din legăturile ei cu bărbatul său; de aceea a lucrat din gelozie și răutate în contra lui Iosif într'un chip vicelan. Tot așa știe și preoțimea că ea nu poate aduce nimic spre apărarea sa, și de aceea trage asupra martorilor lui Iehova din spate, ascunzându-se totdeauna înapoi a cui și sprijinindu-se pe vaza și poziția ei între elementele politice și comerciale ale organizațiunii lui Satan. Cu privire la preoțime și la aliații ei din ziua de astăzi și referitor la metoda lor de luptă, Iehova zice: „Vitejii Babilonului [ai organizațiunii lui Satan] nu mai luptă, ei stau în cetățui, puterea le este scită, și au ajuns ca niște femei“ (Ieremia 51:30). Rezultatul este că martorii lui Iehova sunt aruncați în închisoare, acuzați de indemn la răzcoala, de trădare, de activitate împotriva guvernului, de ostilitate față de stat și de primejduire a organizațiunii lumii (Matei 24:9; Marcu 13:9). Astfel de acuzațiuni false au fost aduse împotriva poporului credincios al lui Dumnezeu mai cu seamă în timpul războiului mondial și mulți au fost întemnițați din pricina credincioșiei lor față de Dumnezeu și din cauză c'au ținut la neprihănirea lor față de el. În acel timp clasa „servului rău“, care devenise o parte a „femeii“ lui Satan, a dat pe cei credincioși în mâinile preoțimii întocmai după cum a fost dat Isus de către Iuda în mâinile conducătorilor religiei Iudeilor (Matei 24:9—12).

37. Iosif a fost acuzat de aceea femeie de o crimă capitală. Aceasta a fost o acuzație care a putut fi făcută ușor și a putut fi ușor întărită de dovezi circumstanțiale, în timp ce Iosif n'a putut aduce nimic spre apărarea sa decât numai cuvântul său cinstit. Pitarul lui Faraon a fost decapitat pentru o crimă care a fost mai puțin monstruoasă decât crima lui Iosif. Lui Iosif de asemenea i s'ar fi tăiat capul dacă Dumnezeu n'ar fi fost cu el, care a ținut mâna să ocrotitoare asupra lui și a împiedecat executarea lui. Iehova a condus în așa chip treaba că Iosif a ajuns într'o temniță mai bună, și anume în închisoarea regală. Fără îndoială că Iosif a fost tratat un timp oarecare ca și ceilalți întemnițați, deoarece este scris despre el în mod profetic: „I-au strâns picioarele în lanțuri, l-au pus în fiare“ (Psalm 105:17, 18). Domnul a arătat îndurare față de el, și după aceea Iosif a fost făcut

scelav de incredere în temniță: „Și mai marele temniței a pus subț privigherea lui pe toți întemnițatii cari erau în temniță. Și nimie nu se făcea acolo decât prin el. Mai marele temniței nu se mai îngrijea de nimie din ce avea Iosif în mână, pentrucă Domnul era cu el. Și Domnul îi dădea izbândă în tot ce făcea” (Geneza 39:22, 23). În această temniță Iosif a fost un tip al lui Christos Isus, reprezentat prin membrii de pe pământ arătați ca „picioarele” sale care cu deosebire în decursul războiului mondial au fost împiedecați în libertatea lor de a lucra și au fost aruncați în temniță.

38. Toate pedepsele ce se dau membrilor credincioși numiți „picioarele” sale, adică rămășitei, sunt socotite de Christos Isus ca și cum le-ar fi suferit el însuși (Matei 25:36—40). Servii lui Iehova au suferit în decursul războiului mondial tot felul de tratamente rpe, ei au fost întemnițați și maltratați, așa după cum a fost maltratată și Iosif la început. După aceea însă Iehova a surtat multe din suferințele lor și i-a finit în viață deși credincioșii lui au fost aruncați în închisoare spre a fi omorâți acolo, din acest motiv sunt menționați ei în Sfânta Scriptură ca „cei ce sunt pe moarte” (Psalm 79:11; 102:20). Christos Isus, dragiubitul Fiul a lui Dumnezeu, a fost în acel timp în templu. Spiritul sfânt ca mângâietor și conducător fusese luat deoarece Domnul a fost el însuși prezent în templu, el conduce și mângâie de atunci încoace personal pe ai lui care sunt strânsi la el (2 Tesaloniceni 2:7; Ioan 14:16—18). Prin urmare Dumnezeu a fost în acel timp cu clasa antitipică a lui Iosif și i-a arătat favoare, și el continuă să-i arate bunătatea sa până în ziua de astăzi. Intocmai după cum au fost încredințați în mâinile lui Iosif, ca unii sclav sau rob de incredere, toți ceilalți întemnițați, tot așa a dat Domnul clasei servului său credincios și înțelept nevinovăția și datoria să servească pe toți ceilalți prizonieri, adică mai întâiu pe cei reprezentați prin Rut și Estera, care au fost încorporați de atunci încoace clasei servului, și după aceea pe oamenii de bine sau pe Ionadabi care acuma sunt deslegați și sunt puși în libertatea împărăției. Așa a dat Domnul provăsiere lucrării clasei servului credincios, care în acest loc al dramei este reprezentată de Iosif. El le-a încredințat în mâinile lor toate averile sale. Ei se roagă pentru provăsiere și primesc provăsiere, după cum a făgăduit Dumnezeu (Psalm 118:25). Iosif și-a păzit neprihănirea înaintea lui Dumnezeu. Rămășitea, membrii trupului lui Christos, care continuă să fie credincioasă, își va răsturna neprihănirea față de Iehova, și făcând așa ei sunt siguri că vor avea parte la justificarea numelui sfânt al lui Iehova. Marea dramă profetică merge mai departe și arată că Iehova are încă mult lucru pe seama lui Iosif, prezicând prin aceasta că Dumnezeu și Christos Isus a încredințat mâinilor clasei servului său credincios mult lucru spre a-l face spre onoarea numelui său. El descoperă acum aceste adevăruri clasei servului său credincios pentruca să fie tare în speranță și să știe că dacă va continua în serviciu credincios va avea parte la timpul său la justificarea numelui sfânt al lui Iehova.

Intrebări pentru studiu

- Alin. 7, 8. Relatează împrejurările care au însoțit nașterea și primele experiențe ale lui Iosif și Benjamin.
- Alin. 9. Arată origina celor doisprezece fii ai lui Izrael înrudirea lor întreolaltă.
- Alin. 10, 11. Relatează cursul întâmplărilor prin care Iosif a devenit cel mai important om din Egipt. Arată în semnarea profetică a numelui „Iosif”.
- Alin. 12, 13. Arată că aceasta și alte drame profetice darea de seamă despre ele implinesc scopul lor divin.
- Alin. 14, 15. Pe cine reprezintă Iacob în această dramă profetică și cum? Și Rahela?
- Alin. 16, 17. Pe cine reprezintă Iosif în această parte a dramei și în ce chip? Și Benjamin? Iar Benjamin împreună cu Iosif?
- Alin. 18. Ce s'a anunțat dinainte în următoarele trăsături ale dramei: a) prin faptul că Iosif a fost fiul cel mai iubit al tatălui său și până la nașterea lui Benjamin fost singurul fiu pe care i l'a născut Rahela? b) prin faptul că atât Iosif cât și Benjamin au fost fiii lui Iacob născuți la bătrânețe?
- Alin. 19. Cine a fost reprezentat prin cei zecă frați vitregi ai lui Iosif? și cum este arătat aceasta?
- Alin. 20, 21. Cui și în ce scop dăruiește Iehova o înțelegere a profețiilor sale? Cum putem ști că noi avem înțelegerea adevărată a unei profeții?
- Alin. 22. Arată cu ajutorul textelor biblice ca, după împrejurările raportate în Geneza 37:37, situația lui Iosif și a lui Benjamin a fost profetică.
- Alin. 23—25. Explică următoarele tablouri profetice prezentate a) în darea de seamă din Geneza 37:35, b) în visurile lui Iosif și în efectul pe care l'a avut istorisirea lor asupra fraților săi; c) în faptul că Iosif a fost fin și păstorul credincios al tatălui său și în raportul său despre frații săi care de asemenea au fost păstori; d) în însărcinarea pe care Iosif a primit-o de la tatăl său după cum este arătat în versetul 14.
- Alin. 26. Ce a fost pentru Iosif însemnarea visurilor raportate aici?
- Alin. 27. Arată însemnarea profetică a visurilor lui Iosif raportate aici și a invidiei și urei manifestate față de el de frații săi vitregi.
- Alin. 28—30. Relatează pe scurt cece este spus despre Iosif în Geneza 37:14—36. Aplică tabloul profetic.
- Alin. 31. Ce schimbare de decor arată începutul părții a doua a dramei, și ce schimbare cere aceasta în aplicarea tabloului profetic?
- Alin. 32, 33. Aplică partea tabloului profetic care este raportată în Geneza 39:2.
- Alin. 34, 35. Cum găsește aplicare ca profetică străduințele statornice ale femeii lui Potifar de a seduce pe Iosif, și faptul că Iosif și-a păzit neprihănirea?
- Alin. 36. Ce a făcut femeia lui Potifar când a văzut că nu i reușește să seducă pe Iosif? Arată cursul evenimentelor care implinesc această parte a tabloului.
- Alin. 37, 38. Ce dovedește că în acel timp, la încredințarea lui Iosif în mână, „Domnul a fost cu Iosif”?

INGRIJIRILE LUI IEHOVA

PARTEA II-a

„Da Domnul a ales Sionul, l-a dorit ca locuință a lui, și a zis : Acesta este locul meu de odihnă pe vecie; voi locui în el, căci l-am dorit. Îi voi binecuvânta din belșug hrana, voi sătura cu piine pe săracii lui“
(Psalm 132 : 13 — 15).

INGRIJIREA LUI IEHOVA este destinată în primul rând pentru prea iubitul său, Christos Isus, și pentru membrii trupului său. Aceștia constituie templul sau locuința lui Dumnezeu, și bogată este îngrijirea pe care a făcut-o pentru ei. În primul rând Iosif a reprezentat pe Christos Isus, și în al doilea rând pe urmașii credincioși ai Domnului, inclusiv clasa „servului credincios și înțelept“ care este acum pe pământ. În această zi de străntorare este o mare mângâiere pentru rămășiță și o întărire a speranței sale de a primi din mâna lui Dumnezeu pâine spirituală din belșug ca hrană continuă a sa spre a se întări. În acest scop Dumnezeu le descopere acum profetiile sale, inclusiv drama aceasta care a fost condusă de el în timpul vechiu și a fost jucată de servii lui. Iosif a fost ținut în temniță deși n'a fost vinovat de nimic. Dumnezeu a permis ca el să rămână un timp oarecare în această situație pentruca să joace mai departe rolul ce i s'a dat în dramă prin care au fost prezise lucruri mai mari viitoare, și cum va aduce la îndeplinire Iehova scopul său exprimat.

2. Paharnicul sau pivnicerul și pitarul regelui au fost închiși în aceeași temniță în care a fost și Iosif pentruca au supărat în ceva chip pe domnul și regele lor. Iosif a servit pe acești prizonieri. Amândoi bărbații au avut visuri, și Iosif a tâlmăcit aceste visuri ale lor și le-a descoperit că unul din cei doi va fi executat, pe când celălalt va fi pus iarăși în postul său de mai înainte în serviciul regelui. Iosif i-a lămurit cu această ocazie că interpretarea visurilor lor nu se trage din știința lui, ci vine dela Dumnezeu, și astfel el a onorat pe Iehova și nu și-a luat onoarea pentru sine. Iosif a rugat pe mai marele paharnicilor ca după slobozirea lui din temniță și după ce va fi pus iarăși în oficiul său pe lângă rege, să încunoștințe pe rege de întemnitarea lui Iosif și să-i spue că el a fost furat în mod nelegiuit din poporul său și a fost vândut ca sclav și a fost aruncat în temniță nevinovat. Tâlmăcirea visurilor celor doi bărbați s'a dovedit adevărată, dar când paharnicul a fost liberat și a fost pus din nou în postul lui, a uitat pe Iosif și timp de doi ani nu a'a făcut nimic spre a fi pus în libertate (Geneza 40).

3. Faptele perceptibile care corespund acestei părți a profetiei arată că împlinirea ei s'a început cam în anul 1918. Cei doi întemnițați care au avut visurile întemnițați s'au aflat pe aceeași treaptă, însă visul paharnicului său, al pivnicerului arată dezinteresare deoarece el a dat vinul pe care l-a primit în paharul lui Faraon, regelui, ca să-l bea. Visul pitarului a arătat că el a avut trei côsuri cu pâine albă, și cu toate că visul arată că aceste erau „bucate pentru Faraon“ sau pentru rege, el totuși a permis ca păsările să mănânce prăiturile. Așa s'a întâmplat cum a prozis

Iosif când a tâlmăcit visul : paharnicul sau pivnicerul a fost seos afară din temniță și a fost pus iarăși în oficiul său de mai înainte ; pitarul a fost însă spânzurat. Paharnicul a preumbrit aci pe clasa „servului credincios“, iar pitarul a preumbrit pe clasa „servului rău“. Persoanele care au format pe cele două clase, s'au aflat în timpul când Domnul Isus a venit în templu pe aceeași treaptă și au stat atunci înaintea Domnului spre a fi judecate. Toți Levitii aceștia antitipici, servi ai Domnului, au fost adunați în acel timp înaintea scaunului de judecată a lui Christos. În acel timp și înainte de aceea toți Levitii antitipici au păcătuit împotriva lui Iehova, marele Rege al vecinției ; și el s'a mâniat pe ei sau i-au displicut din cauza purtării lor nelegiuite în anii 1917 și 1918. Din acest motiv Dumnezeu a permis ca să li se restrângă libertatea sau să fie luați prizonieri de organizațiunea lui Satan. Intocmai după cum pivnicerul a fost fericit când a fost pus iarăși în postul său de mai înainte, așa au fost și credincioșii fericiți când au fost conduși iarăși în libertate și împiedecarea lor s'a sfârșit și mânia lui Dumnezeu față de ei s'a potolit (Isaia 12:1 ; 60:10 ; Zaharia 1:14, 15).

4. Profetiile pe care le dăduse Iehova înainte cu mult timp și care au prezis soarta consacraților, erau pe cale de a se împlini deoarece sosise timpul : consacrații s'au interesat pentru însemnarea lor și au fost neliniștiți fiindcă n'au fost în stare să le înțeleagă ; și aceasta este arătat prin descurajarea prizonierilor fiindcă n'au fost capabili să înțeleagă visurile lor. Unii dintre consacrați au încercat să interpreteze profetiile după părerile lor proprii, inclusiv drama profetică despre Iosif și frații lui, și n'au așteptat timpul rânduit al lui Dumnezeu ca să le interpreteze aceste profetii. Când cei doi prizonieri au vorbit lui Iosif despre visurile lor, el le-a răspuns : „Tâlmăcirile sunt ale lui Dumnezeu“ (Geneza 40:8). Aceasta prezice că profetiile lui Iehova nu pot fi tâlmăcite de oameni, ci că interpretarea vine dela Iehova și el o dăruiește la timpul rânduit aceluia care-l iubesc și-l servesc. Christos Isus în templu este marele Serv și Interpret al lui Iehova, și prin permisiunea lui Dumnezeu și sub conducerea sa el dă celor credincioși o înțelegere a profetiilor lui Dumnezeu și a venicii sale în templu. Cei ce caută să alerge înaintea Domnului și să interpreteze profetiile după ideile lor proprii nu primesc nici o dată interpretarea adevărată a lor. Cei smeriți însă așteaptă pe Domnul și încearcă să învețe. „El face pe cei smeriți să umble în tof ce este drept. El învață pe cei smeriți calea Sa“ (Psalm 25:9). Visul Paharnicului sau al pivnicerului reprezintă pe cei credincioși, dezințeresăși și smeriți care aduc fructul vitei și fac bucurie lui Iehova Dumnezeu, marelui Rege al vecinției (Ioan 15:5—8). Acestei clase Dumnezeu i-a arătat favoarea

sa și a restabilit-o în favoarea sa. Visătorul a zis când a povestit lui Iosif visul său : „Vița aceasta avea trei mlădițe... și vierchijele au făcut struguri copti... Eu am luat strugurii, i-am stors în paharul lui Faraon, și am pus paharul în mâna lui Faraon”. Iosif a răspuns după aceea paharnicului : „Cele trei mlădițe sunt trei zile”, adică ele reprezintă trei zile (Geneza 40:9—12). Cele trei zile au corespuns celor trei ani care s’au început în anul 1919 când Domnul a început să libereze pe clasa prizonierilor, și trei ani adăugați la 1919 ne aduc în anul 1922 când Domnul a făcut cunoscut clasei sale credincioase că ea a fost pusă iarăși în favoarea lui, și ea s’a bucurat foarte mult despre aceasta, și în același timp a fost unsă prin vărsarea spiritului lui Dumnezeu (1 Cor. 2:28, 29).

5. Mânia Domnului s’a întors în acel timp dela cei credincioși și ei s’au bucurat foarte mult despre aceasta. Cei ce-au avut privilegiul să iele parte în anul 1922 la congresul din Cedar Point își vor aminti încă bine de acel timp de bucurie. Cum în același timp s’a dat pe față și clasa „servului rău” care a permis ca păsările cerului sau „păsările” să-i fure adevărul (Matei 13:4, 18, 19). Din cauza egoismului lor, fiindcă în fruntea intereselor lor a stat mântuirea lor și nu onoarea numelui lui Dumnezeu, ei au fost lepădați de Domnul și au fost „hestemați înaintea lui Dumnezeu” ca și cum ar fi fost spânzurați de un lemn ; și aceasta a fost preumbrat prin spânzurarea pitarului regelui Faraon (Deuteronomul 21:23). Deși din profetic reiese că despărțirea decisivă între clasa „servului credincios” și clasa „servului rău” s’a făcut în anul 1922, totuși clasa „servului credincios” n’a știut despre împlinirea parabolei spuse de Domnul cu privire la cei doi servi până când nu a apărut „revista” din 15 Februarie 1927 (în limba engleză). În articolul „Servul bun și rău”, care a apărut în acel număr i s’a făcut cunoscut poporului Domnului de pe pământ pentru prima oară deosebirea dintre cele două clase. Clasa „servului rău” n’a putut vedea niciodată adevărul despre împlinirea acestei parabole profetice. Ei zic până în ziua de astăzi : „Domnul nu s’a mâniat pe noi în timpul războiului mondial”, și ei recunosc mai departe pe stăpânitorii politici ai acestei lumi ca înaltele stăpâniri.

Bunătatea sa

6. Oamenii uită adeseori pe prietenii lor adevărați. Chiar și o mamă poate să uite pe copilul ei. Dumnezeu însă nu uită pe aceia care-l servesc credincios (1-Sala 49:15). Profetul lui Iehova, reprezentând pe Christos Isus capul adevăraților Izraeliți spirituali, zice : „Voi vesti îndurările Domnului, faptele Lui minunate, după tot ce a făcut Domnul pentru noi ! Voi spune marea Lui bunătate față de casa lui Israel, căci i-a făcut după îndurările și bogăția bunătății Lui. El a zis : Negresit, ei sunt poporul Meu, niște copii cari nu vor fi necredincioși ! Și astfel El s’a făcut Mintuitorul lor. În toate necazurile lor n’au fost fără ajutor, și Ingerul Feței Lui i-a mintuit ; El însuși i-a răscumplat, în dragostea și îndurarea Lui, și necurmat i-a sprijinit și i-a purtat în zilele din vechime” (Isaia 63:7—9).

7. Iosif, omul uitat, a lăncezât în închisoare doi ani încheiați după ce a interpretat visurile oamenilor menționați mai înainte. El a fost uitat de omul pe care l-a favorizat în mod deosebit, el n’a fost uitat însă de Iehova Dumnezeu. Iehova fără îndoială de aceea a permis ca Iosif să rămână în temniță spre a îndeplini partea cealaltă a dramei mari profetice. La timpul său rânduit Iehova a făcut ca să fie jucată o altă parte a dramei, și aceasta este cercetată acum aici.

8. Iehova a făcut ca Faraon să aibă două visuri într-o noapte. În acel timp a fost obiceiul de a pune pe înțelepții lumii să interpreteze visurile, și Faraon a trimis să cheme pe toți magii și pe toți înțelepții Egiptului înaintea sa. Dar niciunul dintre ei n’a putut să-i interpreteze visurile. Atunci paharnicul său și-a adus aminte deodată de aceea că Iosif i-a făcut odată un mare serviciu, ceea ce însă i-a dispărut cu totul din minte până în acel moment. „Atunci mai marele paharnicilor a luat cuvîntul, și a zis lui Faraon : Mi-aduc aminte astăzi de greșala mea, Faraon se miniașe pe slujitorii lui ; și mă aruncase în temniță, în casa căpeteniei străjerilor, pe mine și pe mai marele pitarilor. Amândoi am visat câte un vis în aceeași noapte, și am amintit fiecare din noi a visat un vis, care a primit o tâlmăcire deosebită. Era acolo un tânăr, Evreu, rob al căpeteniei străjerilor, l-am istorisit visurile noastre, și el ni le-a tâlmăcit și n’a spus întocmai ce însemnă visul fiecăruia. Lucrurile s’au întâmplat întocmai după tâlmăcirea pe care ne-o dădu-se el. Pe mine Faraon m’a pus iarăși în slujba mea, iar pe mai marele pitarilor l-a spânzurat” (Geneza 41:9—19).

9. Când a auzit Faraon acest raport al paharnicului său, a trimis imediat după Iosif care a fost încă tot în temniță. Fără îndoială Iosif a avut amintiri aspect ca și ceilalți prizonieri, bărbos și îmbrăcat în haine murdare. Iosif s’a ras și s’a îmbrăcat cu haine curate ; apoi a fost dus înaintea regelui. Regele l-a istorisit visurile sale și l-a întrebat dacă le poate interpreta. Iosif s’a dovedit din nou credincios și adevărat prin faptul că dat toată onoarea și lauda lui Iehova Dumnezeu ; Iosif a răspuns lui Faraon : „Nu ved Iehova Dumnezeu este Acela care va da un răspuns prielnic lui Faraon !” (Geneza 41:16).

10. Iehova a dat acele visuri lui Faraon, și acum Faraon i le-a istorisit lui Iosif. În acest loc al dramei profetice Faraon a jucat rolul prin care a fost reprezentat Iehova Dumnezeu cum descopere scopul sârului Christos Isus și face cunoscut prin el însemnarea sârurilor săi „credincioși și înțelepți” care au rămas încă pe pământ și formează picioarele lui Christos Isus, și „i-au strâns picioarele în lanțuri”, în timpul când a domnit legea martială (Psalm 105:18). Despre visuri și cum i-au fost istorisite lui Iosif. Sfânta Scriptură raportează în Geneza 41:47—24. Faptele bine cunoscute acum care arată împlinirea acestei părți a dramei profetice sunt următoarele :

11. În cursul periodului Ilie a lucrării Domnului urmașii de atunci ai lui Christos Isus, au declarat în mod public că Armagedonul va fi o luptă între capital și lucru și va avea ca urmare o atarhie peste tot treg pământul. În anul 1914 luina s’a nlat în brațele marelui războiu, și s’a așteptat că războiul va aduce nera în cele din urmă în ianarho sau să conducă la

vălălia Armaghedonului. Consacrații s'au aflat atunci n multe greutăți din pricina stărilor care erau în ume și din pricina activității lui Satan împotriva lor. Mentea consacraților s'a ocupat cu întrebările: Ce se ra alege din consacrații lui Dumnezeu sau din partea vizibilă a organizației lui Dumnezeu? Și cum va putea supraviețui cineva anarhiei? Răspunsul la aceste întrebări a fost cuprins în profetiile pe care le-a făcut Iehova să fie scrise; însă ele au fost scrise într'o limbă simbolică și timpul lui Iehova nu sosise încă ca să facă aceste profeții ușor de înțeles consacraților săi, și de aceea ei nu le-au putut înțelege. Aceste profeții se pot asemăna cu visurile deși sunt scrise; și cu toate că unii au încercat să le interpreteze totuși n'a existat nici-o interpretare care a putut fi înțeleasă.

12. Când s'a sfârșit războiul mondial Iehova a pus în frunte profetiile și faptele fizice care au arătat împlinirea lor, și întocmai ca visul îndoit al lui Faraon însemnarea profetiilor a fost acum de două ori sigură. Christos Isus învinsese pe Satan în războiul care a avut loc în cer și l-a alungat din cer și l-a aruncat pe pământ. Acum Christos Isus a fost cel vrednic să deschidă cărțile „visurilor“ sau ale profetiilor și să rupă cele șapte peceti ale lor, și lui ca mai marelui Iosif care este acum înaintea lui Iehova, a mai marelui Faraon care șede pe scaunul de domnie și ține în mână dreapta cartea, i s'a dat putere să rupă pecetile și să descopere profetiile (Apocalips 5:1—7). După aceea Iehova a trimis pe Solul său, pe Interpretul său, Christos Isus, deodreptul în templul lui. Cu venirea Interpretului în templu sosise și timpul să strângă pe credincioșii lui la sine în templu și după aceea să le descopere însemnarea profetiilor. Înainte de acel timp niciunul dintre „înțelepții lumii“ și niciunul dintre „bătrânii aleși“, care s'au amestecat între cei consacrați și au sugerat că sunt capabili să interpreteze profetia și de aceea au și încercat să facă aceasta, n'a fost de fapt capabil să spună însemnarea ei. Unii din acei bătrâni aleși au încercat să interpreteze profetia despre Iosif și frații săi și alte profeții; însă interpretările lor au dat greș. Cei ce-au încercat să avară cu interpretări, au ocupat mai târziu locul lor în clasa „servului rău“. În acel timp perspectiva a fost foarte înunecată atât pentru oamenii de lume cât și pentru consacrați. Aceasta a fost în anul 1918 și în decursul unei părți a anului 1919. Dar marele Rege Iehova a găsit și a adus pe Interpret, pe Christos Isus, pe mai marele Iosif, și în anul 1919 el a început să scoată afară pe „prizonierii“ lui din „închisoare“, întocmai după cum a fost scos Iosif din închisoare și a fost pus înaintea lui Faraon. Clasa originală a „servului credincios și înțeleg“, preumbrită prin Mardoheu și Naomi, s'a arătat și a fost pregătită, pentru serviciu; și aceasta a fost reprezentată în Iosif. În anul 1922 martorii lui Iehova au început să vadă interpretarea profetiilor, și lucrarea acestor martori a început să încargă înainte într'o formă organizată.

13. Ținând în minte aceste fapte sau împrejurări istorice, să observăm acum că Faraon a istorisit lui Iosif visul său dublu și că Iosif a fost luminat de spiritul lui Iehova Dumnezeu ca să-l deie interpretarea (Geneză 41:17—32). Deși rămășița n'a cunoscut însemnarea profetiilor, inclusiv cea examinată aici, to-

tuși mai marele Iosif a trimis-o devreme în anul 1922, după ce a turnat spiritul său peste „orice făptură“ a rămășiței, ca să facă lucrul de mărturie pe pământ. Prin facerea acestui lucru acești credincioși au parte la împlinirea profetiei: Domnul Isus Christos, mai marele Iosif, le-a descoperit însemnarea și înțelegerea spirituală a profetiilor; și rămășița comunică aceste interpretări ale Domnului, îndată ce primește o înțelegere a lor dela el, altora din „Egipt“, adică din lume. Cu alte cuvinte mai marele Iosif în templu informează pe rămășiță despre însemnarea profetiilor lui Dumnezeu, și ea spune apoi însemnarea fonadabilor sau „altor oi“ pe care Domnul le strânge acum în turma sa.

Visurile lui Faraon

14. Faraon nu și-a putut interpreta visurile deoarece el n'a fost decât un om păcătos. Nici înțelepții și magii lui n'au putut să le interpreteze, căci și ei au fost numai oameni păcătoși și au preumbrit pe clasa servului rău care încearcă să interpreteze profetia dar nu poate. Faraon a jucat pur și simplu rolul ce i s'a împărțit în drama profetică, și aceasta a fost totul. A fost de lipsă ca cineva să joace rolul prin care a fost reprezentat Iehova Dumnezeu cum descopere Fiului său prea iubit, Christos Isus, însemnarea profetiilor, și Faraon a fost întrebuințat numai ca să joace un rol. În primul vis Faraon a văzut șapte vaci „grase la trup și frumoase la chip“ suindu-se din Nil și pășcând în iarba suculentă a văii Nilului. După ele au ieșit alte șapte vaci din Nil și aceste au fost „slabe, foarte urite la chip, și sfrijite“. Vacile sfrijite și slabe în loc să pască iarba, au mâncat pe cele șapte vaci bine făcute și grase. Această parte a visului dublu a descoperit contrastul izbitor dintre îngrijirea lui Iehova Dumnezeu prin organizația lui sub Christos Isus și îngrijirea pentru popor a organizației lui Satan care stăpânește lumea, mai cu seamă așa zisa hrană „spirituală“ cuprinsă în aceasta, care este dată de elementele religioase ale organizației lui Satan. Observați acum bine acest contrast.

15. Îngrijirile organizației lui Iehova sunt reprezentate prin cele șapte vaci bine făcute și grase. Suindu-se, ele au pășcut în iarba îmbelsugată pregătită pentru ele, și deoarece au fost creaturi cu sânge cald, ele au ilustrat starea comolctă sau întregimea îspășirii păcatelor pentru neamul omenesc și „hrana tare“ care se găsește numai în mijloacele de traiu ale lui Iehova, care sunt împărțite prin organizația sa care stă sub conducerea lui Christos Isus, a mai marelui Iosif. Aceasta înseamnă că împărăția a venit și că piatra de temelie a organizației lui Dumnezeu, care este Christos Isus, mai marele Iosif, a fost pusă în Sion (Isaia 28:16). Christos Isus Domnitorul legitim al lumii este acum pe tron. „Răul cu aia vielii, limpede ca cristalul“ iese „din scaunul de domnie al lui Dumnezeu și al Mielului“ și este îngrijirea pentru viață pe care a făcut-o Dumnezeu pentru cei ce voiesc să-l asculte (Apocalips 22:1, 2). Iehova s'a îngrijit peste măsură de mult pentru aceia care voiesc să vină la el și voiesc să-și dovedească neprihănirea față de el, și aceasta este calea spre viață și alta nu există.

Vacile grase și musculoase au reprezentat prin urmare aceste îngrijiri bogate.

16. Asemănă acum aceste îngrijiri bogate ale lui Iehova cu înlocuirea mizerabilă de mijloace de trai spirituală făcută de organizația lui Satan, și în deosebi cu așa numita „hrană spirituală” care este servită de elementele religioase sau de așa zisii „conducători religioși creștini”. Cele șapte vaci rău nutrite și slăbite reprezintă starea spirituală a tuturor acelor care la venirea Domnului Isus în templu au fost ținuți prizonieri în organizația lui Satan, adică consăcrații în afară de templu și toți oamenii de bunăvoință care suspină și gem din pricina tuturor uriciunilor care se săvârșesc în „creștinătate” și din cauza hranei mizerabile din care trebuie să se nutrească. Ei s'au aflat într-o stare de infometare și au avut foarte mare lipsă de hrană spirituală pentru că să se țină în viață. Când servii credincioși ai lui Iehova Dumnezeu au fost strânși în templu, ei au devenit o parte a organizației lui Dumnezeu și au constituit o parte a îngrijirii sale spre a se servi unii pe alții și și pe alții care caută adevărul și dreptatea. Ca membri ai celei templului, ei sunt o parte a mării lui Iosif și sunt hrăniți de el. Vacile slabe și slăbite reprezintă în acest loc al dramei pe oamenii de bunăvoință care sunt ținuți în înclăștrările lui Satan de agenții lui religioși, și care flămânzesc din lipsă de hrană nutritivă. Acești prizonieri trebuie hrăniți. Faptul că cele șapte vaci slabe au mâncat pe cele șapte vaci bine nutrite arată că oamenii cu bunăvoință față de Dumnezeu, prizonierii, trebuie să consume și să se hrănească din lucrurile pe care le-a pregătit Iehova pentru ei prin organizația sa. Pentru ispășirea păcatelor lor s'a făcut îngrijire, ceea ce ei trebuie să afle, și trebuie să exerceze credința în sângele vărsat al lui Christos Isus. Ei trebuie să încete să cunoască voința lui Iehova și să o facă spre a fi cruțați în Armagedon și spre a putea scăpa de sabia Judecătorului, și pentru că să moștească după aceea binecuvântările împărăției care sunt pregătite pentru ei de la întemeierea lumii (Matei 25:34).

17. După cum se vede din drama profetică vacile slabe au rămas tot slabe și după ce au înghițit pe vacile cele grase. Aceasta, firește, nu poate să însemne că îngrijirea lui Iehova este insuficientă pentru că ei se hrănesc la masa lui, ci aceasta înseamnă cu siguranță că oamenii de bine care se nutresc din îngrijirile lui Dumnezeu prin aceasta ei nu primesc încă acum plenitudinea vieții, ci primesc numai aceea ce-i ține în viață acum și în Armagedon, și că ei și după Armagedon vor depinde de îngrijirile lui Iehova prin Christos Isus, prin care trebuie să primească viața veșnică (Romani 6:23). Acest tablou dovedește între altele că Biblia cuprinde hrană spirituală și servește ca hrană înainte de Armagedon și în timpul lui. Hrana spirituală de care se îngrijește Iehova prin publicarea Cuvântului său trebuie întrebuințată înainte de a fi luați sfinții de pe pământ, și nu după ce se va sfârși domnia de o mie de ani a lui Christos. Biblia trebuie întrebuințată spre a învia sufletele celor ce flămânzesc și însetează după adevăr și dreptate, Satan și agenții lui încearcă disperat să împiedice pe oameni ca să mănânce din hrana pregătită

pentru ei de Dumnezeu. Nu este niciun motiv de a conchide că scrierile care sunt publicate și răspândite acum între popor de organizația vizibilă a lui Dumnezeu vor fi întrebuințate și în timpul celor o mie de ani de domnie a împărăției, și nici că Biblia însăși va fi întrebuințată în decursul aceluși timp. Aceste scrieri sunt hotărâte pentru luminarea poporului în timpul prezent. După ce Christos Isus va fi adus pe toate celelalte „alle oi” în turma lui Dumnezeu, atunci va fi întrebuințată desigur o altă îngrijire a Domnului pentru ei.

18. Când vedem așa dar că Biblia și cărțile care fac cunoscut cuprinsul și însemnarea Bibliei trebuie întrebuințate acum fiindcă ele sunt îngrijirea lui Dumnezeu, răspunderea acelor care posedă aceste adevăruri va fi mai mare. Iehova a ales un popor pentru numele lui, și aceștia sunt trimiși din templu ca să facă cunoscut numele său altora, și acesta este lucrul de capetenie care este cuprins în Cuvântul său. Aceasta este îngrijirea lui pentru neamul omenesc spre a trăi. El avertizează pe martorii lui să nu înceteze și ducă acest mesaj oamenilor de bunăvoință, și zice acestor oameni de bunăvoință că după ce au auzit mesajul este datorită lor să se unească cu unșii spre a duce acest mesaj altora. Tocmai aceasta este porunca cuprinsă în Apocalips 22:17: „Și Duhul și Mireasa zic: Vino! Și cine aude, să zică: Vino! Și celuice îi este sete, să vină; cine vrea să ia apa vieții fără plată”.

19. Iehova trimite pe martorii lui sub conducerea lui Christos Isus, a mării lui Iosif spiritual, și ei trebuie să îndeplinească lucrul pe care-l poruncește Iehova ca să-l facă. Acești martori trebuie să hrănească pe oameni despre îngrijirile lui Iehova pentru ei și să le zică: „Veniți și împărtășiți-vă de îngrijirile grațioase ale lui Dumnezeu dacă vollenți”. Ceice aud și care sunt oameni de bunăvoință, și care sunt numiți în alt loc „Ionadabi”, trebuie să primească îngrijirile grațioase ale lui Dumnezeu dacă vollenți. Toți ceice iubesc pe Dumnezeu și pe împărăția lui vor zice împreună: „Veniți și luați din apa vieții, căci aceasta este îngrijirea lui Dumnezeu pentru a da viață și a o susține, și el o dă acelor care-l iubesc și-l servesc”.

Visul al doilea

20. După ce Faraon a avut un vis, a adormit din nou și a visat a doua oară; în visul al doilea el a văzut șapte spice pline și frumoase pe același pai. După aceea a văzut răsărind după ele alte șapte spice, și acestea au fost goale, slabe și arse de vântul de răsărit. Cele șapte spice goale au înghițit apoi pe cele șapte spice bune și grase. Iosif a zis lui Faraon: „Ce a visat Faraon înseamnă un singur lucru” (Geneza 41:22—29). Cele două visuri sunt două părți ale aceleiași drame, adică ele înseamnă unul și același lucru. Cele șapte spice bune reprezintă îngrijirea bogată, adică „pâinea vieții” în organizația împărăției lui Iehova sub Christos, hrana spirituală, datătoare și susținătoare de viață pe care Iehova a pregătit-o pentru cei ce-l iubesc și-l servesc. Credincioșii de pe pământ au văzut și apreciat îngrijirea plină de har al lui Dumnezeu cu deosebire din 1922 încoace și s'au nutrit din hrana dată lor cu atâtă bunăvoință.

21. Cu privire la acești credincioși și la starea în care se află este scris: „El dă pace (în) tîmberului tău, și te satură cu cel mai bun grâu” (Psalm 147:14). Fiecare din cei credincioși poate mărturisi plin de bucurie că acest Psalm s'a împlinit, în care se vorbește în mod profetic despre pacea în tîmberul lor, și că el este plin de grâu cel mai bun, adică de adevărurile cele mai prețioase, care îmbucură inima lor. Aceștia sunt ceilalți copii ai lui Dumnezeu pe care i-a născut femeia sa Sionul, și aceștia sunt hrăniți din belșug prin îngrijirea plină de har a lui Dumnezeu pe care li-o dă prin Christos Isus; și mare este pacea lor (Isaia 54:13). Aceste îngrijiri și binecuvântări minunate au fost apreciate de ceata templului mai cu seamă în anii de urmă.

22. Observați acum contrastul oferit de cele șapte spice slabe și arse pe un pai. Aceste spice arse reprezintă starea oamenilor de bunăvoință de pe pământ în timp ce sunt ținuți prizonieri de Satan și servii lui care lucrează prin organizațiile religioase ale acestui lum. Aceste spice reprezintă îngrijirile mizerabile pe care le-au făcut aceste organizații pentru neamul omănesc. Oamenii de bunăvoință care doresc adevărul au fost hrăniți cu găoace goale, și toate lucrurile bune pe care le-au putut pricepe din Cuvântul lui Dumnezeu au fost călcate în picioare de proclamații și au fost așa de desfigurare încât îngrijirile lui Dumnezeu n'au mai putut fi recunoscute; și hrana pe care a oferit-o preoțimea în locul acestora a fost de cea mai proastă calitate. În visul profetic faptul că spicele bune au fost înghițite de spicele slabe și arse înseamnă desigur că oamenii de bunăvoință față de Dumnezeu care doresc să cunoască și să învețe dreptatea să vină la organizația lui Iehova de sub administrația mai marelui Iosif, Christos Isus și să mănânce din fructul împărăției, din pâinea vieții, pe care o dă Iehova prin organizația sa, pentru că să fie ținuți în viață în această zi rea și să caute dreptatea și înțelegerea, și pentru că să fie cruțați și să poată rămăni în viață în ziua când se va arăta mânia lui Dumnezeu față de Satan și față de organizația lui în Armagedon. După bătălia zilei celei mari a Dumnezeului Celui Atotputernic ei vor găsi viață din belșug dacă rămăni credincioși și ascultători. Aceasta accentuează din nou necesitatea absolută ca martorii lui Iehova să se grăbească acum să ducă fructele împărăției acelor care au urechi de auzit. Aceasta înseamnă că cei credincioși în această zi a lui Iehova nu-i permis să lese să le slăbească mâinile, ci trebuie să se străduiască după cele mai bune putințe să ducă fructele împărăției altora care voiesc să le primească. Lucrul acesta trebuie făcut atât de martorii lui Iehova cât și de toți aceia care aud adevărul și au încredere în îngrijirea plină de har a lui Dumnezeu pentru omănenire. Ionadabili se unesc cu martorii lui Iehova în vestirea acestor îngrijiri binecuvântate pe care a făcut-o Dumnezeu pentru aceia care voiesc să găsească viața din belșug.

Sapte

23. Cele șapte vaci și cele șapte spice se referă la același lucru. Iosif a zis lui Faraon: Ce a visat Fa-

raon înseamnă un singur lucru: Dumnezeu a arătat mai dinainte lui Faraon ce are să facă. Cele șapte vaci frumoase înseamnă șapte ani; și cele șapte spice frumoase înseamnă șapte ani; este un singur vis. Cele șapte vaci sferice și urse, cari se suiau după cele dintâi, înseamnă șapte ani; și cele șapte spice goale, arse de vîntul de răsărit, vor fi șapte ani de foamete. Astfel, după cum am spus lui Faraon, Dumnezeu a arătat lui Faraon ce are să facă. Iată, vor fi șapte ani de mare belșug în toată țara Egiptului. După ei vor veni șapte ani de foamete, așa că se va uita tot belșugul acesta în țara Egiptului, și foamea va țepi țara. Foamea aceasta care va urma va fi așa de mare că nu se va mai cunoaste belșugul în țară” (Geneza 41:25-31).

24. Profetia se referă la două organizații opuse. La împlinirea profetiei nu va fi aceeași organizație vizitată mai întăiu cu mare belșug de la Dumnezeu și după aceea cu o foamete mistuitoare. Este cu neputință ca Iehova să aprovizioneze mai întăiu pe rămășița lui de pe pământ cu un belșug de hrană spirituală, și după aceea să înceteze cu aceasta și să o silasească să trăiască din provizii vechi înmagazinate în trecut, prin faptul că ar opri progresul și desfășurarea adevărurilor sale profetice. Este cu neputință ca Dumnezeu să fi dăruit toată hrana pentru poporul său înainte de anul 1917, și că de atunci încôace a trebuit să se nutrească numai din lucrurile din trecut. În felul acesta s'a cugetat în decursul periodului Iie. Acea concluziune însă n'a fost justă, și faptele arată tocmai contrarul. Această dramă profetică este în armonie exactă cu Proverbe 4:18: „Dar cărarea celor neprihăniți este ca lumina strălucitoare, a cărei strălucire merge meru crescând până la miezul zilei”. Poporul lui Dumnezeu, după ce a fost uns și a fost adus în templu, face progrese în înțelegerea și aprecierea Cuvântului său. Împlinirea tipică a visurilor a fost în Egipt, și în acel timp a fost foarte de lipsă ca periodul de foamete de șapte ani să urmeze după un period de șapte ani de recoltă bună și bogată, căci aceasta a fost o parte a dramei profetice. În împlinirea din timpul de acum a acelei drame profetice, cele două perioade merg paralel, și ambele stări există în același timp, și anume o stare într-o organizație, și cealaltă stare în cealaltă organizație, adică cei „șapte ani” ai fiecărei din cele două organizații merg paralel, și nu urmează o perioadă de șapte ani după cealaltă, făcând laolaltă patrusprezece ani.

25. Periodul de șapte ani în fiecare organizație se aplică asupra periodului întreg sau complet dela intrarea Domnului Isus în templu și strângerea celor credincioși la sine până la justificarea numelui lui Iehova în Armagedon. Domnul a intrat în templu în anul 1918, strângerea în templu și turnarea spiritului lui Dumnezeu peste întregă rămășița a avut loc în anul 1922, și Armagedonul este încă în viitor. În 4 Aprilie 1936 a început să fie răspândită în multe limbi cartea „Bogăție” hotărîtă mai cu seamă pentru oamenii de bunăvoință; însă profetia nu înseamnă că la șapte ani după aceea va fi împlinită complet. Numărul șapte este un număr simbolic, și cei „șapte ani” reprezintă aici în mod simbolic perioada întregă sau completă dela venirea Domnului Isus la tem-

plu până la Armaghedon când justificarea numelui lui Iehova va fi un fapt împlinit.

26. Textul biblic în acest punct sună : „Cât privește faptul că Faraon a visat visul de două ori, înseamnă că lucrul este hotărât [după nota marginală a Bibliei engleze : este pregătit] din partea lui Dumnezeu, și că Dumnezeu se va grăbi să-l aducă la îndeplinire (Geneza 41:32). Multele profetii ale lui Iehova scrise în Sfânta Scriptură adevărate pe deplin faptul că toate profetiile acestea vin de la Iehova, și în acestea este cuprinsă și drama profetică cercetată aici, și care este „pregătită de Dumnezeu”, și Dumnezeu va face ca aceste lucruri să aibă loc și le va aduce la îndeplinire exact la timpul său rânduit. Poporul uns al lui Dumnezeu observă acum cum se împlinesc profetia, și de aceea a sosit timpul rânduit al lui Dumnezeu să facă cunoscut însemnarea acestor lucruri acelor care-l iubesc și-l servesc. Iehova descoperă acum prin Christos Isus profetiile sale și le limpezește rămășiței lui pentruca să aibă un belșug de hrană spre a se nutri și să fie întărită în credință și în speranță. Spre a putea trage folos din aceste descoperiri, martorii lui Iehova și toți ceilalți care vin în organizațiunea sa trebuie să continue să studieze profetiile pentruca să poată fi aprobați de Dumnezeu, ceea ce înseamnă că ei trebuie să exerciteze credință în Cuvântul său și să îndeplinească serviciul incredinței lor ; și facerea unui astfel de serviciu în mod credincios aduce aprobarea lui Dumnezeu.

Organizare.

27. Iosif, mânat de spiritul lui Iehova, a explicat lui Faraon care este cel mai bun mijloc spre a putea face față situațiunii amenințătoare. Adresându-se lui Faraon el a zis : „Acum, Faraon să aleagă un om priceput și înțelept, și să-l pună în fruntea țării Egiptului” (Geneza 41:33). După aceea Iosif a arătat regelui cum poate fi perfecționată organizarea strănerii recoltei și a înmagazinării pentruca să se păstreze mijloace de trai pentru ziua rea apropiată. „Faraon să pună profecți în țară, ca să ridice o cincime din roadele Egiptului în timpul celor șapte ani de belșug. Să se strângă toate bucatele din acești ani buni cari au să vină ; să se facă la îndemâna lui Faraon, grămezi de grâu, provizii în cetăți, și să le păzească. Bucatele acestea vor fi provizia țării, pentru cei șapte ani de foamete, cari vor veni în țara Egiptului, pentruca țara să nu fie prăpădită de foamete” (Geneza 41:34—36).

28. În împlinirea acestei părți a dramei profetice Iosif a reprezentat pe Domnul Isus Christos, căci, după ce a venit în templul său și s'a urcat pe tron, el este cel „priceput și înțelept” și este pus peste întreaga lume, peste Egiptul antitipic. Atunci Christos Isus a început în armonie cu voința exprimată a Tatălui său să conducă și să organizeze lucrarea împărăției, și să organizeze pe credincioșii săi de pe pământ ca să ieie parte la această lucrare și la pregătirea și înmagazinarea hranei și la ducerea ei la popor ; această hrană spirituală este foarte importantă pentru susținerea acelor care caută pe Domnul. Observați că Iosif n'a recomandat lui Faraon ce trebuie să facă poporul spre a se pregăti pentru foamea viitoare ; ci recomanda-

rea lui s'a referit numai la aceea ce trebuie să facă servii regelui spre a perfecționa organizațiunea ca să poată îndeplini lucrarea lor cu succes. Poporul a putut să se folosească sau nu de aranjamentul făcut ; prin urmare fiecare a trebuit să hotărască singur cum voiește să lucreze sau să se poarte. În acelaș mod la împlinirea profetiei îngrijirea pentru mântuirea și viața neamului omenesc nu depinde de aceea ce pot face oamenii. Nu există numai o singură speranță pentru lume, și aceasta este mântuire prin organizațiunea lui Iehova, a cărei căpetenie este Christos Isus, mai marele Iosif. „Și Neamurile vor nădăjdi în Numele Lui” (Matei 12:21).

(29) În împlinirea acestei părți a dramei profetice organizarea rămășiței lui Dumnezeu de pe pământ așa trebuie începută și dusă la îndeplinire cum dă Iehova îndumări prin alesul său ; și acest ales este Domnul Isus Christos. Faptele arată că aceasta s'a făcut prin Domnul însuși și se face încă și acuma prin faptul că conduce pe poporul său ca să facă ceea ce trebuie să îndeplinească.

30. Regele a recunoscut în Iosif „un om care are în el duhul lui Dumnezeu”, și el a înălțat pe Iosif la cea mai înaltă pozițiune în Egipt, imediat după rege. Faraon a zis lui Iosif : Uite, îți dau stăpânire peste toată țara Egiptului. Faraon și-a scos inelul din deget și l-a pus în degetul lui Iosif ; l-a îmbrăcat cu haină de însubțire, și i-a pus un lanț de aur la gât. I-a suit în carul care venea după al lui, și strigau înaintea lui : În genunchi ! Astfel i-a dat Faraon stăpânire peste toată țara Egiptului” (Geneza 41:41—43).

31. Lui Iosif i s'a dat stăpânire peste toată țara Egiptului, și numai scaunul de domnie a rămas în Faraon mai pe sus de Iosif. Poporul a recunoscut în el stăpânitorul. Iosif a fost îmbrăcat de către regele său înalt și i s'a dăruit un inel și un lanț de aur, și i s'a permis să se urce în carul al doilea mare după carul regelui. Când mergea între oameni strigau înaintea lui : Abrech !” (după nota marginală a Bibliei engleze), care cuvânt înseamnă fără îndoielă pe Iosif a fost recunoscut ca un înalt personaj al Egiptului. El n'a fost privit mai mult ca un străin care a fost vândut ca sclav în Egipt ; și el n'a fost disprețuit ca „pușcăriaș” nemernic, ci acum el a fost un cetățean onorat și vrednic de cinste care a fost demn să aparțină funcționarilor casei regale, și care, în ce privește rangul a stat mai aproape de rege. În chip asemănător Iehova a înălțat pe Christos Isus, mai marele Iosif, și i-a dat un nume care este mai presus de orice nume, și a poruncit întregii creațiuni în cer și pe pământ să i se închine și orice genunchiu să se plece înaintea lui. Așa a recunoscut Iehova pe Domnul Isus Christos ca „regele său” și prin hotărâre divină l-a instalat în pozițiunea cea mai înaltă după Iehova. Afără de aceasta Iehova a încredințat toate interesele împărăției sale lui Christos Isus, mai marele Iosif. Lucrând prin Christos Isus Iehova a încredințat interesele împărăției sale pe pământ rămășiței credincioase fiindcă ea este o parte a Christosului ; și aceasta este ceea ce a declarat Domnul Iehova Christos, în armonie cu voința Tatălui său, ca „un om priceput și înțelept” (Matei 24:47). Christos Isus aduce pe acești credincioși în templul său îmbrăcați

„măntia dreptății” pe care a dăruit-o Iehova, și le dă pecetea autorității sale spre a-l reprezenta. Lanțul de aur dela gâtul lui Iosif a arătat că Dumnezeu va face pe Christos-Isus servul său ales, și membrii credincioși ai trupului lui Christos vor fi o parte a servului. Christos Isus este în funcțiunea cea mai înaltă după Iehova Dumnezeu, și el conduce înaintea organizațiunea lui atât pe pământ cât și în cer și dăruiește servilor săi credincioși de pe pământ ocazie să ieie parte la această lucrare pe care o îndeplinește el.

Trebue ascultat.

32. Faraon a făcut pe Iosif reprezentantul său cel mai înalt, și întreg poporului din Egipt i-a poruncit să-l ascule. „Și a mai zis lui Iosif: Eu sunt Faraon! Dar fără tine nimeni nu va ridica mâna nici piciorul în toată țara Egiptului. Faraon a pus lui Iosif numele: Tafnat-Paeneah (Descoperitor de taine), și i-a dat de nevastă pe Asnat, fata lui Poti-Fera, preotul lui On. Și Iosif a pornit să cerceteze țara Egiptului” (Geneza 41:44, 45).

33. Numele pe care l-a primit Iosif dela Faraon înseamnă „mântuitorul lumii” sau „hrană a celor vii” (McClintock and Strong's Cyclopedic). Femeia care a fost dată lui Iosif n'a fost de jos, ci a fost fiica unui preot. Iehova a aprobat acea căsătorie. Din această unire a lui Iosif și a femeii sale s'au născut doi fii, și anume Manase și Efraim. Ei au fost făcuți o parte a celor douăsprezece seminții ale lui Izrael conform voinței lui Iehova. Iosif a fost acum de treizeci de ani, el ajunsese prin urmare vârsta maturității (Geneza 41:44-46). Tot așa toată puterea în cer și pe pământ a fost dată lui Christos Isus, mai marelui Iosif. Impreună cu Iehova el constituie „înaltele stăpânici”, și fiecare suflet trebue să-i deie ascultare deplină sau în caz contrar să fie nimic; și aceasta se aplică cu deosebire rămasășei (Faptele Apostolorum 3:23). El, mai marele Iosif, este „Mântuitorul lumii” și „pâinea vieții” (Matei 1:21; Ioan 6:35). Iehova alege pentru Christos-Isus o mireasă și trimite pe Christos Isus sin templu cu autoritate și imputernicire deplină să strângă și să ieie la sine pe mireasa sa (Apocalips 21:9). Rămășița acestei cete a miresei este încă tot pe pământ, și aceia dintre ei care au murit în credințioasă au mers înaintea lor prin înviere. Toți aceștia, întocmai ca femeia lui Iosif, sunt de neam preotesc, căci ei sunt „preoția împărătească” a lui Dumnezeu (1 Petru 2:9, 10).

34. Timpul pentru a lua măsuri împotriva foametei apropiate a fost mărginit. Iosif n'a pierdut timp, ci a început imediat să facă credincios și cu zel lucrul organizării prin faptul c'a pregătit hambarele și magazile regale în care să fie pusă hrana care a trebuit să servească la susținerea poporului în timpul celor șapte ani de foamete amenințătoare. „Iosif a strâns grâu, că nisipul mării, atât de mult, că au încetat să-l mai măsoare, pentru că era fără măsură” (Geneza 41:49).

Intrebări pentru studiu.

Alin. 1. Pentru cine a făcut Iehova îngrijire? Pe cine reprezintă Iosif aici? Ce scop urmărește Iehova prin des-

...coperirea de acum a profesorilor sale? Pentru ce a fost întenuițat Iosif și a fost ținut întenuițat un timp oarecare?

Alin. 2. Relatează ce s'a întâmplat în temniță, cecece mai tâziu a contribuit la aceea că Iosif a primit un post pe lângă rege?

Alin. 3. Arată însemnarea profetică a visurilor celor doi prizonieri.

Alin. 4, 5. Descrie situația în care Geneza 40:7 a fost împlinită. Aplică versetul 8. Cine sunt cei smeriți. Cum au fost reprezentați aceștia în visul paharnicului precum și prin timpul și felul liberării sale? Cum găsește împlinire visul pitarului și cecece l-a realizat?

Alin. 6, 7. Arată motivul pentru ce Iosif după punerea în libertate și restabilirea paharnicului în funcțiunea sa a fost lăsat să lăncezească mai departe în închisoare. De cine și pentru cine au fost date cuvintele din Isaia 65:7-9? Când se aplică?

Alin. 8-10. Relatează cum a ajuns Iosif în favoarea lui Faraon. Cum s'a împlinit această parte a tabloului?

Alin. 11, 12. Relatează visurile lui Faraon. Cum s'a împlinit Geneza 41:8? Descrie cum a fost suscitată în împlinirea tabloului profetic Iosif, interpretul și a fost pus în pozițiunea să interpreteze visurile regelui.

Alin. 13. Când și cum i s'a dat rămasășei o parte la împlinirea profeciei?

Alin. 14, 15. Referitor la visul lui Faraon, aplică acea parte în care este vorba despre cele șapte vaci grase la trup și frumoase la chip care au păscut în iarbă.

Alin. 16, 17. Cum se împlinește partea în care este vorba de vacile slabe și sfrijite care au înghițit pe celelalte, și anume cu rezultatul raportat?

Alin. 18, 19. Arată a) ce a fost scopul lui Iehova prin faptul c'a dat Biblia și scrierile care fac cunoscut conținutul și însemnarea Bibliei; b) ce este datoria acelor care au fost favorizați cu o pricepere a acestor adevăruri? și ce important este ca să îndeplinească lucrarea care le-a fost incredințată.

Alin. 20, 21. Ce s'a anunțat dinainte prin cele șapte spice pline și bune pe acelaș paiu?

Alin. 22. Ce s'a preumbrat prin cele șapte spice goale și arse și prin aceea că ele au înghițit spicele cele bune?

Alin. 23. Relatează interpretarea visului din partea lui Iosif.

Alin. 24, 25. Explică dacă la împlinirea profeciei cele două perioade de câte șapte ani urmează una după alta și se referă la aceeaș organizațiune. La ce se aplică ele?

Alin. 26. Ce învățătură importantă pentru poporul lui Dumnezeu și alții care intră în organizațiunea sa poate fi văzută în Geneza 41:52?

Alin. 27-29. Ce a recomandat Iosif lui Faraon ca cele mai bune măsuri spre a înfrunta stările prezise? Descrie împlinirea acestei părți a dramei profetice.

Alin. 30, 31. Cum se împlinește partea dramei care este scrisă în versetele 41-45?

Alin. 32, 33. Aplică versurile 44 și 45.

Alin. 34, 35. Ce s'a prefigurată, după cum se poate vedea acum, prin îngrijirea bogată pe care a făcut-o Iosif în decursul celor șapte ani de belșug, și prin chestia care este raportată în versetul 50 în aceeaș legătură?